

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीलक्ष्मीहयवदन परब्रह्मणे नमः ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ श्रीलक्ष्मीहयवदनमन्त्रमालिकास्तुतिः ॥

श्रीमदुभयवे-तर्कतीर्थ-पण्डितरत्न-
कस्तूरी-रङ्गाचार्य-स्वामि-विरचिता
शास्त्र-साहिती-वल्लभ-करुणाकरस्य
द्राविडव्याख्यया सहिता

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதன மந்திரமாலிகா ஸ்துதி
தர்க்கதீர்த்தர், பண்டிதரத்னம் ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான் மைசூர்
கஸ்தூரிரங்காசார்யஸ்வாமிகள் அருளியது.
(சாஸ்திர ஸாஹிதீ வல்லப கருணாகராசார்ய ஸ்வாமியின்
தமிழரையுடன் கூடியது)

வெளியிடுபவர்:

திருப்பாவை ஜீயர் ஸபா,

சென்னை

2013

ரூ. 100/-

First edition : Circa 1999
Second edition : 2006
Third edition : Circa 2009 to 2011
Fourth edition : 2013
No. of Copies : 1000

Published by :

Thiruppavai Jeeyar Sabha
Chennai.
Email: tjsabha@gmail.com

Copies can be had from :

N. Ananthanarayana
Flat S-3, Navin's Govind Apts.,
102, Kaliamman Koil Street,
Virugambakkam,
Chennai - 600 092.
Tel: +91 94440 30895

Printed by :

RNR Printers & Publishers
No.19, Thandavarayan Street,
Triplicane, Chennai - 600 005
Tel: 044 - 2844 7071

Price : ₹ 100/-

Foreword

to

SRI LAKSHMI HAYAVADANA MANTRA MALIKA STUTI

Composed by Tharka Theertha Panditha
Ratnam Ubaya Vedantha

Kasturi Rangacharya of Mysore (1864 - 1906)

Tharka Theertha Panditha Ratnam Kasturi Rangacharya was a great devotee of Lord Lakshmi Hayagreeva of Parakala Matham. He was a philosophic giant of his times, and also a great grammarian. He followed the tradition of Swamy Desikan, who housed maha mantrams of his upasana in his stotrams like Sri Hayagriva stotram. Born in this tradition is the Sri Lakshmi Hayavadana Mantra Malika Stuti.

U.Ve. Villur Nadadoor Sri Bhashya Simhasanadipati Karunakaracharya Swamy wrote succinct and insightful Tamil commentaries for each of the 33 Slokams of this mantra malika stuti for us to gain an appreciation of the deep bhakti of the Mysore Maha Vidvan. This Tamil commentary was first published by Sriman R.S Chari, IAS, of Pondicherry as a booklet. A second edition was included in "Kadamba Mala," an excellent collection of writings on Hayagriva by various vedantic scholars brought out by Sri Thiruvaheendrapuram Soundararajan under the auspices of Sri Kainkarya Trust ([www. srikainkarya.org](http://www.srikainkarya.org)) on the occasion of the inauguration of Sri Hayagriva Mahamandapam in Thiruvahindrapuram on June 1, 2006. The current publication is not simply a reprint of Sriman Karunakaracharya Swamy's Tamil commentary on the subject. It has been revised and improved by himself.

Those not familiar with Tamil may find Dr. Varadachari Sadagopan's English commentary helpful in understanding the rich and varied nuances of meters and philosophy contained in Sri Lakshmi Hayavadana Mantra Malika Stuti. They may please visit www.sadagopan.org.

A third edition was in form of a serial in Hayagreva Sevaka in the year 2008-2010.

As Dr. V Sadagopan writes, among the many mantrams for Sri Hayagrivan, there is a group of three, named "mantra trayam". One of them is revered as Sri Hayagriva Anushtup mantram, which has 33 letters/aksharams with pranavam in the front. (1) om (2) rig (3) ya (4) jus (5) sa (6) ma (7) ru (8) pa (9) ya (10) ve (11) da (12) ha (13) ra (14) na (15) kar (16) ma (17) ne (18) pra (19) na (20) vot (21) gi (22) tha (23) va (24) pu (25) she (26) ma (27) ha (28) sva (29) si (30) ra (31) se (32) na and (33) mah. The word "vapushe" in (23) to (25) is replaced by the word "vachase" in a variation of this mantram given as upadesam by some acharyas based on their family traditions. The mantram means : Obeisance to the Lord, who is the embodiment of rg, yajus and sama vedams, who retrieved the vedams (from the two asuras and gave them back to Brahma Devan for carrying out the "srishti karyams" assigned to him) and who is of the form of the Udgitha Pranavam (Sama-Veda-limb).

Sri Lakshmi Hayavadana Mantra Malika Stuti has 34 slokams, including the "Phala Struti" as the 34th slokam. Each of the 33 slokams start with each of the 33 aksharams of the Hayagriva mantram outlined above. Sri Kasturi Rangacharya's slokams are set in Sragdhara meter, a favorite meter of Swamy Desikan. The word "Sragdhara" comprises : "srag" and "dhara". "Srag" means a garland. "Dhara" is one which supports it (dharittal). Sragdhara means then a garland of words that is adorned. More on this can be found in www.sadagopan.org.

We are deeply indebted to Sriman Karunakaran Swamy for improvising the commentary while reprinting his work. We are grateful to Dr V Sadagopan for his guidance in bringing to light this and other works of my illustrious grand father Sriman Kasturi Rangacharya. May I acknowledge my gratitude to Sri N.Ananthanarayana, for his dedication and perseverance in getting this printed and published.

Vembar K Ranganathan,
Irvington, NY 10533.

Email: vembar.ranganathan@gmail.com

A Brief Profile of Tharka Theertha Panditha Ratnam Kasturi Rangacharya (1864-1906)

Tharka Teertha Panditharatna, Asthana Dharmadhikari (Trustee) Sriman Kasturi Rangacharya was a treasure house of Tharka, Meemamsa, Vyakarna, Kavya Alankara Sastras and Vedanta (Philosophy). He was born in 1864, in the year Raktakshi of Hindu Samvatsara, in Holavanahalli of Mysore State. His father, Sriman Seshacharya, being prophesied that the birth of the child would be of evil import left his home, even while he was an embryo in his mother's womb, to an unknown destination in the North. His mother also passed away when the child was a mere ten months old.

After having lived with the relatives for ten years, in Srimukha Samvatsara, in 1873 he came under the tutelage of Sri Ranganatha Brahmatantra Parakala Swamy (1873-1885). The Swamy hailed from Rewah State. Under the Swami's guidance, his "Upanayana", early education and other activities were conducted. On the 22nd May 1878 i.e., in his 14th year, the Swamy performed "Chakrankana" on him along with the then Maharaja of Mysore Sri Chamarajendra Wodayar (1868-1894).

In his 18th year he became a Paraangatha in Nyaya Sastra. In consideration of his brilliant performance, the Maharaja sent him to Kasi with a scholarship to study Vyakarna sastra under the veteran Vyakarna scholar Mahamaopadhyaya Sivakumar Pundit of Kasi. His paternal aunt, Srimathi Rangamma, sister of Sriman Seshacharya, accompanied him to be of help in his "Nitya-karmaanushtanas". While at Kasi, he came to know that there was going to be for the first time, the Navadweepa examination to confer the distinguished title of "Tharka Theertha." He took the examination, and impressed a panel of bhattacharyas of great eminence. At the end of a

demanding process, they conferred on him the title "Tharka Theertha" with appropriate honors.

Just then it was also prophesied, that he would be able to locate his father and bring him back to his home. He and his aunt learnt that a dakshinadi Brahmin lived in a hermitage round about Hrishikesh delivering religious discourses. Both went to the hermitage, and even though convinced that he was his father, they stayed at a distance observing and watching his "Nityakarmaanushtanas" to make sure. Both followed him to banks of Ganges where he went to offer his evening oblations or "Sandhyavadana" Just as he was about to offer his "Arghya" Kasturi Rangacharya quickly approached him, held both his hands with "Arghya", explained his identity and asked him whether or not he was his father. The answer was in the affirmative. They were pleased to meet each other after all these eighteen years, and an obviously elated Kasturi Rangacharya brought his father home.

Sri Kasturi Rangacharya was appointed the first Pundit at the newly established Oriental Institute, Mysore. There, he collected several ancient works of Sanskrit literature and got them published. His "Vachassudha Tattwa" is a treatise on Vedanta setting forth the true meaning of the expression 'VACHASSUDHA' used in the 2nd mangala sloka of Sri Bhashya and "Sri Krishna Panigraha Chandrika" (1900) a poetical composition in commemoration of the marriage of Sri Krishna Raja Wodayar.

Notable among his scholarly works is his powerful Khandana or refutation of the critics of "Hamsa Sandesa Rasaswadin," on the lines of Vyakarana adopted by its author, Sri Krishna Brahmatantra Swatantra Parakala Maha Desikan (1885-1915). His publication "Advaita Paribhasha" enraged the votaries of "Advaita Siddhanta" who threatened legal action against him. Sriman Seshadri Iyengar, the then

Dewan of Mysore intervened and held a meeting between these pundits and Kasturi Rangacharya, who argued with logic and reason in support of his writings establishing that Visishtadvaita Siddhanta is indisputably the best Philosophy with its "Pradhana Pratitantra". With this, his opponents backed down. Other works of his so far traced are: Hari Dinavruddhi Meemamsa, Karyadhikarana Tatvam, Kruthikotsava Tatvam, Sree Lakshmi Hayavardhana Mantra Malika Sthuthi, and Vadhoola Pravara Nirnaya (Feb 9, 1900).

In recognition of his all round formidable scholarship and learning, the then Maharaja Sri Krishna Raja Wodayar, honoured him with the title "Panditha Ratnam" and conferred on him the post of Asthana Dharma Adhikari, a position of honour in Mysore State. On this occasion, when he and the Maharaja were closeted together in the palace, the Maharaja, conveyed his intentions that he should worship him on the peetah of Parakala Mutt, after Sri Krishna Brahmatantra Parakala Swamy. But this could not happen due to his premature passing away at the age of 42.

Many Vidvans from Southern India hail from the lineage of his disciples, including the late Srimadabhinava Ranganatha Brahmatantra Parakala Swamy (1925-1967), Mahamahopadhyaya Dharmadhikari Pandita Ratna Tharka Teertha Lakshmi puram Srinivasacharya, Sriman Injime du Azhagiya singar and Sriman Srirangam Embar Krishnamachariar. Sri Srinivasa Brahmatantra Parakala swamy (1967-1972), the 34th head of Parakala Mutt is the elder son of Kasturi Rangacharya. The former, in his poorvaashrama, was wedded to Srimathi Krishnamma, the grand daughter of Sri Krishna Brahmatantra Parakala Swamy (1885-1915).

Sri Kasturi Rangacharya recognized the short comings of the teaching in the Mutt and felt that it is necessary to

teach modern methods of education as well. For this reason, and for the betterment of overall education in the Mutt, he established the Vidyodaya Sabha and became the founding president. Within a few of months of this achievement, Sri Kasturi Rangacharya passed away in 1906, leaving behind his wife Sreemathi Srirangamma, two sons (12 and 8 years of age) and two daughters, with the youngest being just one year old.

Vembar K Ranganathan,

Irvington, NY 10533.

Email: vembar.ranganathan@gmail.com

Sources:

(1) An undated Kannada publication of Parakala Mutt on Vidhyodaya Sabha, translated in to English by Sri. Shreekant V Inamdar (aka Raj) 3650 Kanef circle Unit 1903, Mississauga, ON Canada, L5A 4A1) (svinamdar@gmail.com).

(2) Draft of "Tiruppavai" (1971) by Vembar Kasturi Rangachar Krishnamachar, pending publication. (3) "The origin and growth of Sri Brahmatantra Parakala Mutt" by N. Desikacharya, April, 1949.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதன பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

தர்க்கதீர்த்தர், பண்டிதரத்னம் முதலிய பல விருதுகளால்
அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீமதுபயவே. மஹாவித்வான் மைசூர்
கஸ்தூரிரங்காசார்யஸ்வாமிகள் அருளிய

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதன மந்திரமாலிகா ஸ்துதி தமிழ்ப் பொழிப்புரை

(முன்னுரை)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவன் விஷயமாகப் பல மந்திரங்கள் உள்ளன.
அவைகளில் ஒரு மந்திரம்:-

**ரிக்யஜுஸ்ஸாம ரூபாய வேதாஹரணகர்மணே |
ப்ரணவோத்கீதவபுஷே மஹாச்வசிரஸே நம: ||**

இது 32 எழுத்துள்ள “அனுஷ்டுப்” சுலோக வடிவமானதாகும்.
இம்மந்திரத்தின் முதலில் ப்ரணவத்தையும் சேர்த்து அனுஸந்திக்க
வேண்டும். அப்பொழுது கீழே காட்டியுள்ள 33 எழுத்துக்களாக
இம்மந்திரம் அமையும் (மெய் எழுத்துக்களைத் தனி எழுத்தாகக்
கணக்கிடுவது கிடையாது).

(1) ஓம் (2) ரிக் (3) ய (4) ஜுஸ் (5) ஸாம (6) ம (7) ரூ (8) பாய (9) ய (10) வே
(11) தா (12) ஹ (13) ர (14) ண (15) கர் (16) ம (17) ணே (18) ப்ர (19) ண
(20) வோத் (21) கீ (22) த (23) வ (24) பு (25) ஷே (26) ம (27) ஹாச் (28) வ
(29) சி (30) ர (31) ஸே (32) ந (33) ம:

இம்மந்திரம் “ரிக்யஜுஸ்ஸாம வேதங்களைத் தன்னுடைய
வடிவமாக உடையவனும், வேதத்தினை மீட்டு (பிரமனுக்குக்) கொண்டு
வந்தளித்தவனும், ப்ரணவம் என்றே குறிப்பிடப்படும் (ஸாம

அவயவங்களில் ஒன்றான) உத்கீதமே வடிவெடுத்தவனும் - ஆன அந்தப் பெரிய பரிமுகனுக்கு நமஸ்காரம்” என்ற பொருளை உடையது.

பொதுவாக மந்த்ரங்கள் குறைந்த எழுத்தில் தான் வடிவாகும், (ஆறு எழுத்து), அஷ்டாஷ்டரம் (எட்டு எழுத்து) த்வாதசாஷ்டரம் (பன்னிரண்டு எழுத்து) என்று வடிவம் பெறும். குறைந்த அஷ்டரங்களை உடைய, வடிவில் சிறிய மந்த்ரங்களை, மிகுந்த நியமங்களுடன் தான் ஜபித்திட வேண்டும். உரிய நியமங்கள் இல்லாமல் ஜபிப்பது நலம் தராது.

அப்படியாயின் அப்படி நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்க இயலாதவர்களுக்கு என்ன கதி? நிறைய எழுத்துக்களை உடைய மந்த்ரங்கள் ஆயின், அவ்வளவு நியமம் தேவை இல்லை என்ற முறை உண்டு. எனவே அவர்கள் நிறைய எழுத்துக்களை உடைய மந்த்ரங்களை அனுஸந்தித்திட வேண்டும். நிறைய எழுத்துக்களை உடைய மந்த்ரங்களை “மாலாமந்த்ரங்கள்” என்பர். மேலே காட்டிய மந்த்ரத்தினைப் போன்றவைகளை மாலாமந்த்ரங்கள் எனலாம்.

ஆனால் மாலாமந்த்ரமும் கூடச் சில அடிப்படை நியமங்களை எதிர்பார்த்துத்தான் பயன்தரும். அந்த அடிப்படை நியமங்களைக் கூட முறையாக நிறைவாக அனுஷ்டிக்க இயலாத நம் போன்றவர்களுக்கு என்ன கதி? நாம் அந்த உயர்ந்த மந்த்ரங்களின் விளக்கமாகப் பெரியோர்கள் அருளிய ஸ்தோத்ரங்களை அனுஸந்தித்துப் பயன்பெறலாம். படிப்படியாக அவை நம்மைத் துப்புரவு செய்து தூயவர்களாக்கி பகவானின் அருளுக்கு இனிய நிலையில் வைத்திடும்.

இதைக் கருத்தில் கொண்டு தான் ஸ்வாமிதேசிகன் பல மந்த்ரங்களை ஸ்தோத்ர வடிவில் அருளினார். ஹயக்ரீவமந்த்ரம் ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரமாயிற்று: கோபால மந்த்ரம் கோபால விம்சதி ஆயிற்று:

ஸ்வாமி தேசிகன் காட்டிய பாதையில் பல மஹான்கள் மந்த்ரங்களை இப்படி ஸ்தோத்ரங்களாக்கி அருளினார்கள். அவர்களில்

ஒருவர் கஸ்தூரிர்ங்காசார்யஸ்வாமி என்னும் மஹான். சென்ற நூற்றாண்டின் பின்பகுதியில் இத்திருநாட்டிலே அவதரித்த மஹான்களில் ஒருவர். தர்க்கத்தில் ஒப்பற்ற வல்லுனராக விளங்கியவர். அவர் மேலே உள்ள ஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு எழுத்தையும் முதல் எழுத்தாக்கி 33 சுலோகங்களை இயற்றி இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அமைத்து அருளியுள்ளார். இந்த ஸ்தோத்ரத்துக்கு “பலம்” சொல்ல 34-ஆம் சுலோகத்தையும் அருளியுள்ளார்.

மாலா மந்த்ரத்தின் எழுத்துக்களால் அமைந்த இந்த ஸ்தோத்ரமும் ஒரு மாலைதான். ஆம்; சொல்லால் ஆனது தான். ஹயக்ரீவன் உகந்து சாத்திக் கொள்ளும் சொல் மாலை என்று காட்ட இதற்கு “ஸ்ரீலக்ஷ்மீஹயவதன மந்த்ர மாலிகா ஸ்துதி:” என்று பெயரிட்டருளியுள்ளார்.

இதனை அடிதோறும் 21 எழுத்துக்களை உடைய சுலோகங்களால் அமைத்துள்ளார். அடிதோறும் 21 எழுத்துக்களை உடையதாய் ஏழு, ஏழு எழுத்துக்களில் இடைவெளி (பாஸ்-Pass) விட்டு ஓதப்படும் இந்தப் பாவகையை “ஸ்ரக்தரா” என்பர். “ஸ்ரக” என்றால் மாலை. “தரா” என்றால் தாங்குபவள், என்று பொருள். அதாவது மாலை தாங்கி எனலாம். ஹயக்ரீவப் பெருமானாளுக்குச் “சொல்மாலை” ஆன இந்த ஸ்தோத்ரம் மாலை தாங்கி (ஸ்ரக்தரா) என்று வழங்கப்படும் பாவகைகளில் அமைந்துள்ள சுலோகங்களால் ஆனதும் பொருத்தமானதே!

இதனை அனுஸந்திக்கும் அன்பர்கள் இந்த மந்த்ரமாலிகாஸ்துதியை இயற்றியவர் மஹான் கஸ்தூரிர்ங்காசார்ய ஸ்வாமி என்பதையும், இதன் பாவகை “ஸ்ரக்தரா” என்பதையும், இது “ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவப் பெருமானைப்” பற்றியது என்பதையும் நினைத்துப் பார்த்துப் பிறகு ஸ்தோத்திரத்தினை அனுஸந்தானம் செய்திட வேண்டும் என்பது மரபு. அப்பொழுது தான் முழுமையாகப் பயன்பெறலாம்.

ओमित्यात्मानमन्तर्नियमितकरणैर्ध्यायतां ध्यायतीहां
ओमित्येव स्वयं यः परिहृतविहितिं सिद्धिमाधातुकामः ।
वक्त्रे वाहस्य तस्य स्तुतिमतिमितवाक्प्रस्तुवे तन्मनूद्य-
द्वर्णाद्यस्रग्धराभिर्विमृदितविविधावद्यधाराभिरद्य ॥ १ ॥

1. ஓமீத்யாத்மானமந்தர்நியமீதகரணைர்த்யாயதாம் த்யாயதீஹாம்
ஓமீத்யேவ ஸ்வயம் ய: பரிஹ்ருதவிஹிதிம் ஸித்திமாதாதுகாம: ।
வக்த்ரே வாஹஸ்ய தஸ்ய ஸ்துதிமதிமீதவாக் ப்ரஸ்துவே தந்மனூத்யத்-
வ்ரணாத்யஸ்ரக்தராபிர்விம்ருதிதவிவிதாவத்யதாராபிரத்ய ॥

புலன்களை அடக்கி “ஓம்” என்ற மாபெரும் மந்த்ரத்தினைக் கொண்டு எம்பெருமானைத் தியானம் செய்வர் பெரியோர். அவர்களுடைய தியானத்தினால் மகிழ்ந்து அவர்கட்குக் குதிரைமுகனாகிய எம்பெருமான் “தடைகளை” எல்லாம் நசுக்கி அவர்கள் ஸித்தி பெற்றிட விரும்பி “ஓம்” என்று தானே ஸங்கல்பம் செய்தருளுகிறான் (“ஓம்” என்றால் “ஆமாம்: அப்படியே ஆகுக” என்றும் பொருள்). அத்தகைய குதிரைமுகப் பெருமானை மிகவும் குறுகிய சொல்வளமுடைய அடியேன் அவனுடைய மந்த்ரங்களில் (ஒன்றில்) உள்ள எழுத்துக்களை அடைவே முதல் எழுத்துக்களாகக் கொண்ட “ஸ்ரக்தரா” என்னும் வகையில் அமைந்த பாசுரங்களால் பாட விழைகின்றேன். இந்த சுலோகங்கள் அவனைப் பற்றியவை. எனவே இவைகள் குற்றங்களை - சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், சொல்பவர் பால் உள்ள குற்றம், சொல்லும் முறையில் உள்ள குற்றம் என்று இப்படிப் பலபல வகையான குற்றங்களை எல்லாம், அவைகள் வலிமையுடன் அணிவகுத்து இருந்தாலும், அவைகளைப் பொடி செய்து விளங்கக்கூடியவை!

(இந்த சுலோகம் “ஓம்” என்று மந்த்ரத்தின் முதல் எழுத்துடன் தொடங்கியுள்ளது.)

ऋग्भिः शाशस्यमानो महिमजुषि यजुष्येष जोघुष्यमाणः
साम्ना तोष्टूयमानो मुनिजनहृदयाब्जेषु राराज्यमानः ।
नीहरोर्वीधराभाप्रतिभटरुचिभिः किञ्च बाभास्यमानः
श्रेयस्थेयो विधत्तां मम हयवदनाभिख्यया ख्यायमानः ॥ २ ॥

2. ரிக்மி: ஸாஸஸ்யமானோ மஹிமஜுஷி யஜுஷ்யேஷ ஜோகுஷ்யமாண:
ஸாம்நா தோஷ்டூயமானோ முனிஜனஹ்ருதயாப்ஜேஷு ராராஜ்யமான: ।
நீஹாரோர்வீதராபாப்ரதிபடருசீமி: கிஞ்ச பாபாஸ்யமான:
ஸ்ரேயஸ்ஸ்தேயோ விதத்தாம் மம ஹயவதனாபிக்யயா க்யாயமான: ॥

“குதிரை முகன்” என்று திருநாமத்தால் குலவப்பும் பெருமான் எத்தகையவன் தெரியுமா? அவன் ரிக்வேத மந்த்ரங்களால் பல இடங்களில் சிறப்பான வகையில் போற்றப்படுவான். பெருமையுடைய யஜுர் வேதத்தில் அடிக்கடிச் சிறப்பான வகையில் பலமுறை துதிக்கப்படுபவன். ஸாம வேதத்தினால் நன்கு தோத்திரம் செய்யப்படுபவன். முனிவர்களின் இதயத்தாமரையில் சிறப்பாக இடம் பெற்றுத் திகழும்படி த்யானம் செய்யப்படுபவன். அவன் வெள்ளை வெளேரென்றிருக்கும் வெள்ளைப்பரிமுகன். எனவே, அவன் திருமேனி பனிமலையின் ஒளியுடன் போட்டி போடும் கதிர்களை வீசுகிறது. அக்கதிர்களினால் அவன் மிகவும் சிறப்பாக ஒளிக்கிறான். நம்பிக்கைக்கு உரிய அவன் நமக்கு நீங்காத செல்வத்தினை ஏற்பாடு செய்தருள வேண்டும்.

(இந்த சுலோகத்தின் முதல் எழுத்து மந்த்ரத்தினை அனுஸந்தானம் செய்கையில் ப்ரணவத்துக்கு அடுத்ததாக அமைவதான “ரிக்” என்னும் எழுத்தினைக் கொண்டு தொடங்கப் பட்டுள்ளது.)

மூன்றாம் சுலோகம்

यच्छत्वच्छाच्छबोधप्रसरमिह स नश्छन्दमात्रप्रक्लृप्ता-
चिच्चित्रप्रपञ्चस्थितिगतिनियतिर्मूर्ध्नि तुङ्गस्तुरङ्गः ।
भङ्गव्यासङ्गदूरप्रसूमरशरदुद्धूतराकासुधांशु-
ज्योत्स्नासच्छायविद्याविसरवितरणस्थूललक्षो वलक्षः ॥ ३ ॥

3. யச்சத்வச்சாச்சபோதப்ரஸ்ரமிஹ ஸ நஸ்சந்தமாத்ரப்ரக்லுப்தா-
சிச்ச்சித்ரப்ரபஞ்சஸ்திதிகதிநியதிர்மூர்நி துங்கஸ்துரங்க: |
பங்கவ்யாஸங்கதாரப்ரஸ்ருமரஸரதுத்பூதராகாஸுதாம்ஸு-
ஜ்யோத்ஸ்னாஸச்சாயவித்யாவிஸரவிதரணஸ்தரலலக்ஷோ வலக்ஷ: ||

உயர்ந்த தெய்வமான ஹயக்ரீவன், முகத்தில் குதிரையாகக் காட்சி அளிப்பவன். வெள்ளை வெளேரென்று இருப்பவன். அவன் ஒரு மாபெரும் வள்ளல். அந்த வள்ளல் வாரி வழங்கும் பொருள் எது தெரியுமா? அது “அறிவு” தான். அவன் வாரி வழங்கும் அவ்வறிவு எப்படி அமையும் தெரியுமா? பனிகளே அற்ற சரத்காலத்தில் ஒரு பெளர்ணமி அன்று உள்ள நிறைமதியை எண்ணிப்பாருங்கள். அந்த மதியின் கிரணங்களைத் தடைசெய்ய எதுவும் இல்லாத நிலையில் அம்முழுமதியின் கிரணங்கள் எங்கும் பரவிடும் அல்லவா? அப்படிப் பரவிடும் பொழுது அமுதைப் பொழியும் அல்லவா? அப்படி அமுதைப் பொழியும் சந்திர கிரணங்களைப் போன்று உலகை உய்விக்கும் குளிர்ந்த நிலையில் அவன் வாரி வழங்கும் அறிவு பரவும். அத்தகைய அறிவை அள்ளித் தரும் வெள்ளைப் பரிமுகனாம் அப்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பத்தினாலேயே (ஸங்கல்பத்தினாலேயே) அறிவுடைய “சித்” என்னும் ஆத்மாக்கள், அறிவு அற்ற “அசித்” என்னும் பொருட்கள் ஆகிய இவைகளால் நிறைந்த ப்ரபஞ்சத்தினைக் காத்து, அவைகளைச் செயல்படச் செய்து ஆள்பவன். அப்படிப்பட்ட வள்ளல் ஆன வெள்ளைப் பரிமுகன் நமக்கு மிகவும் தெளிவான “அறிவுப்பரப்பினை” அளித்தருள வேண்டும்.

ஸ்வாமி தேசிகனுடைய ஆசார்யர் அப்புள்ளார். அப்புள்ளார் தான் ஸ்வாமி தேசிகனுக்குக் கருடனே வந்து ஹயக்ரீவ மந்த்ரத்தினை உபதேசம் செய்யும் வகையில் கருட மந்த்ரத்தினை உபதேசித்தார் என்பார். அந்த அப்புள்ளாருக்கும் ஆசார்யன் அம்மாள். அவர் அருளிய பல ப்ரபந்தங்களில் ஒன்று “ப்ரபன்ன பாரிஜாதம்”. அதன் தொடக்கத்தில் அம்மாள் அருளியுள்ள சுலோகம்:

அபங்குரகலாதானஸ்தரலலக்ஷத்வமீயுஷே |
துங்காய மஹஸே தஸ்மை துரங்காய முகே நம: ||

என்பது. இந்த சுலோகத்தை முதலில் அனுஸந்தானம் செய்துவிட்டுப் பிறகுதான் ஸ்வாமிதேசிகனின் ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரத்தை அனுஸந்திப்பது என்பது பெரியோர்கள் பின்பற்றி வந்த நெறி. அந்த சுலோகத்தின் விரிவான வடிவமாகவே இந்த சுலோகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவு.

(இந்த மூன்றாம் சுலோகத்தினை “ய” என்று ப்ரணவத்துடன் சேர்த்து அனுஸந்திக்கையில் மந்த்ரத்தில் மூன்றாவதாக அமையும் எழுத்தில் தொடங்கியுள்ளார் ஸ்வாமி என்பதைச் சுவைத்திட வேண்டும்.)

நான்காம் சுலோகம்

जुष्टो देव्या तयाऽव्यान्निगमसमुदयद्रोहसंरम्भगर्जद्-
दैतेयारण्यवाहद्विषदुदितरवन्यक्चिकीर्षाऽऽकुलस्य ।
वक्त्रे वाहस्य हेषाहलहलनिनदेऽभूतपूर्वे प्रवृत्ते
भ्रान्त्वोरस्तोऽवतीर्य द्रुततरममुमाश्लिष्य या विस्मिताऽऽस्ते ॥ ४ ॥

4. ஜுஷ்டோ தேவ்யா தயாவ்யாந்நிகமஸமுதயத்ரோஹஸம்ரம்பகர்ஜத்-
தைதேயாரண்யவாஹத்விஷதுதிதரவன்யக்சிகீர்ஷாஸ்குலஸ்ய |
வக்த்ரே வாஹஸ்ய ஹேஷாஹலஹலநிநதேஸ்பூதபூர்வே ப்ரவ்ருத்தே
ப்ராந்த்வோரஸ்தோஸவதீர்ய த்ருததரமமுமாஸ்லிஷ்ய யா விஸ்மிதாஸஸ்தே ||

(அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல் மங்கையான லக்ஷ்மீ, பெருமாளுடைய மார்பில் தானே எப்பொழுதும் இருப்பாள்? ஆனால் ஹயக்ரீவன் திருக்கோலத்தில் மடியில் அல்லவா அவள் இருக்கிறாள்! ஏன் இப்படி மாறுதல் ஏற்பட்டது? என்பதைக் கவிஞருடைய நோக்கினைக் கொண்டு விளக்கிடுகிறது இந்த சுலோகம்.)

வேதங்களிற்குச் சிதைவை உண்டாக்கி த்ரோஹம் செய்திடும் பரபரப்பில் அசுரர்களான காட்டெருமைகள் போட்ட உறுமல் சப்தங்களை அடக்கிட வேண்டும் என்று மிகவும் அதிகமான பரபரப்புடன் குதிரைமுகப்பெருமான் கனைத்திடுவான். (குதிரைகள் கனைப்பது உண்டல்லவா? அதை “ஹேஷா” என்பர்.) அந்த ஹேஷா ‘ஹலஹலஹல’ என்று வரும். இந்த ஹேஷா ஹலஹலத்தைப் பெருமான் செய்கிறான். உண்டாக்குகிறான். அது இதற்கு முன் எங்கும் ஏற்படாத மிகவும் புதிய முறையில் அமைந்தது. அதனைக் கேட்டு அவன் மார்பில் அமர்ந்த பிராட்டியே அச்சமுற்று அதிர்ந்து போனாள்; மார்பிலிருந்து இறங்கி விட்டாள். விரைந்து அவனை அணைத்துக் கொண்டாள். வியப்புடன் விளங்குகிறாள். (அவனை அணைத்துக் கொண்டே அவன் மடி மீதே அமர்ந்து இருக்கிறாள்). அத்தகைய பிராட்டியுடன் கூடிய வள்ளைப் பரிமுகப் பெருமான் நம்மைக் காத்தருளிட வேண்டும்.

மந்த்ரத்தில் (ப்ரணவத்துடன் சேர்த்து அனுஸந்தித்திடும் பொழுது) நான்காவதாக அமையும் “ஜ” என்னும் எழுத்தில் தொடங்கும் சுலோகம் இது என்பதை ரஸிக்கவும்.

ஐந்தாம் சுலோகம்

सारः साम्नामुदारः सरसतरत्रुचामृद्धिरन्तर्धिदूरा
भद्रावष्टभयष्टिविधिनिधियजुषां भाग्यमाथर्वणानाम् ।
अज्ञानां तुङ्गशृङ्गं लगतु मम तुरङ्गोत्तमाङ्गोऽन्तरङ्गे
सद्यो हृद्यानि पद्यान्यपि परिकलयन् विश्वविद्यानिषद्या ॥ ५ ॥

5. ஸார: ஸாம்நாமுதார: ஸரசதரருசாம்ருத்திரந்தர்த்திரரா

பத்ராவஷ்டம்பயஷ்டிர்விதிநிதி யஜுஷாம் பாக்யமாதர்வணாநாம் |
அங்கானாம் துங்கஸ்ட்ருங்கம் லகது மம துரங்கோத்தமாங்கோSந்தரங்கே
ஸத்யோ ஹ்ருத்யாநி பத்யான்யபி பரிகலயன் விஸ்வவித்யாநிஷத்யா ||

உலகத்திலுள்ள கலைகள் பலபல. அக்கலைகளை எல்லாம் யார் நமக்கு அளிப்பார்கள்? பரிமுகப்பெருமான் தான். எனவே அவனை அணைத்துக் கலைகளையும் தரும் ஒரு அங்காடி எனலாம். (i.e. Super Marker or Departmental Store எனலாம்.)

அவன் ஸாமவேதங்களின் கவர்ச்சியான ஸாரம் என்று பக்தர்கள் உணர்வர். சுவை மிகுந்த ரிக் வேதங்களுடைய செழிப்பே அவன்தான் என்று பக்தர்கள் ரஸித்திடுவர்.

மறப்பு என்பதே இல்லாதபடி யஜார் வேதத்தை ஓதுவது எளிதல்ல. ஏனென்றால் அதில் பல இடங்களில் ஒரேமாதிரி சொல் தொடர்கள் வரும். அப்பொழுதும் மறக்காது அவைகளை வரிசையாக ஓதிட வேண்டும். யஜார் வேதம் “இப்படி வேள்வி செய்திட வேண்டும்” என்ற கட்டளைகளால் செய்முறையைச் சொல்லும் பகுதிகளாலே நிறைந்தது. அத்தகைய யஜார் வேதத்தினைப் பிழை, மறப்பு, இவைகளற்ற முறையில் ஓதிடப் பரிமுகனின் திருவருள் துணையின்றி இயலாது. எனவே அவன் தான் யஜார் வேதத்திற்குப் பாதுக்காப்பான மறையாத கைத்தடி போல இருப்பவன்.

அதர்வண வேதங்களின் பாக்யமே வடிவெடுத்தவனாக அவனை உணர்கிறார்கள்.

வேதங்களை உள்ளபடி உணர வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ்ஸாஸ்த்ரம், சீகைஷு, கல்பம், ஜ்யோதிஷம் ஆகிய ஆறு துறைகளிலும் பயிற்சி வேண்டும். வெறும் பயிற்சி போதாது. இமயமுகட்டை எட்டுவது போல அவைகளில் மலையேறும் பயிற்சியுடன் பயின்றிட வேண்டும். பரிமுகப் பெருமான் அருள் இருந்தால், அந்தத் துறைகளின் உயர்ந்த முகடுகளில் ஏறி விளையாடலாம். எனவே

அவனையே அந்த ஆறு துறைகட்கும் வானளாவிய முகடு என்று எண்ணிப் பார்ப்பார் பெரியோர்.

இந்த சுலோகம் ப்ரணவத்துடன் இணைத்து அனுஸந்திக்கையில் ஆறாவதாக மந்திரத்தில் அமையும் “ஸா” என்கிற எழுத்துடன் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. (“ஸமாஹாரஸ்ஸாம்னாம்” என்று தொடங்கும் ஹயக்ரீவஸ்தோத்ர சுலோகத்தை ஒரு வகையில் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ளது.)

ஆறாம் சுலோகம்

मध्येबिम्बं सुधांशोर्द्युमणिनिभमणिश्रेणिभाराजिराजत्-
 हरैस्तारैरुदारैरपहसितसुधासागरोत्सारिपूरैः ।
 वामाङ्कावासलीलाकुतुकललितयाऽप्यङ्कितः पङ्कजाक्ष्या
 शङ्कातङ्कं च पङ्कं तिरयतु करुणापङ्किलः कश्चिदर्वा ॥ ६ ॥

6. மத்யேபிம்பம் ஸுதாம்ஸோர்த்யுமணிநிபமணிஸ்ரேணிபாராஜிராஜத்-
 ஹாரைஸ்தாரைருதாரைரபஹஸிதஸுதாஸாகரோத்ஸாரிபூரை: |
 வாமாங்காவாஸலீலாகுதுகலலிதயாஸ்யங்கித: பங்கஜாக்ஷ்யா
 ஸங்காதங்கம் ச பங்கம் திரயது கருணாபங்கில: கஸ்சிதர்வா ||

ஓர் அமுதக் கடலைக் கற்பனையில் பாருங்கள். அதனுடைய பொங்கும் வெள்ளத்தையும் கற்பனையில் காணுங்கள். அது எவ்வளவு வெண்மையாக இருக்கும்! அதனை எள்ளி நகையாடுவது போல இருக்கும் இனிய ஒளி மிகுந்த (முத்து) மாலைகள் பல அணிந்து கொண்டு இருப்பவன் பரிமுகன். வானத்தில் மிளிரும் கதிரவனுடைய ஒளியைப் போன்று ஒளிவீசும் பல வைர அணிகலன்களின் ஒளிக்கற்றைகளாலும் அவை திகழ்கின்றன. இப்படிக்கதிராயிரம் இரவி (சூரியன்) கலந்தொளிந்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படிப்பட்ட அணிமணிகளை உடைய பெருமான் சந்திர மண்டலத்தின் உள்ளே அமர்ந்திருக்கிறான்! (சூரியன் சந்திரனுக்குள் அடங்கிய நிலையைச் சுவையுங்கள்). அவனுடைய மார்பிலே வஸிக்கும் தாமரைத்

தடங்கண்ணியாம் பிராட்டி இடது தொடையில் வீற்றிருந்து விளையாடும் ஆர்வத்தால் அங்கே அமர்ந்து பேரழகுடன் பொலிகிறாள். இப்படி ஓர் ஒப்பற்ற குதிரையாக உள்ளவன் குதிரைமுகப் பெருமான். நம்மிடமுள்ள கருணையினால் தானும் கலக்கமுற்றவன் போல் இருப்பவன். இப்பரிமுகன் நம்மிடமுள்ள ஐயங்கள், துயரங்கள் ஆகிய சேறுகளை அழித்து அருளிடு வேண்டும்!

(மந்திரத்தில் ப்ரணவத்தையும் சேர்த்துக் கணக்கிடுகையில் ஆறாம் எழுத்தான “ம” வில் தொடங்குகிறது இந்த சுலோகம் என்பதைக் காணவும்.)

ஏழாவது சுலோகம்

रूढा प्रौढासु वाचास्वपि पुरुषमतिव्यापृतिव्याप्त्यपोढासु-
 आधूतान्तासु तासु प्रतिहतगतिता त्वन्नुतावाननेऽर्वन्! ।
 इत्थं सत्यप्यहं यत्तव गुणगणनारम्भसंरम्भनिघ्नः
 स्थाने दद्येन बालोऽप्यतिविततभुजो विस्तृतिं वक्ति सिन्धोः॥७॥

7. ரூடா ப்ரௌடாஸு வாசாஸ்வபி புருஷமதிவ்யாபுதிவ்யாப்த்யபோடாஸு-
 ஆதூதாந்தாஸு தாஸு ப்ரதிஹதகதிதா த்வந்நுதாவானனேர்வந்! |
 இத்தம் ஸத்யப்யஹம் யத்தவ குணகணனாரம்பஸம்ரம்பநிஃகந:
 ஸ்தானே தத் யேன பாலோப்யதி விததபுஜோ விஸ்த்ருதிம் வக்தி ஸிந்தோ:!!

குதிரை முகப்பெருமானே! மனிதனுடைய மதி செல்லும் தூரத்துக்கு அப்பற்றப்பட்டவைகளாய் உள்ளவை வேதம் போன்று திகழும் நூல்கள். அவைகள் மிகவும் ஆழமானவை. அவைகள் முடிவற்ற பரப்பை உடையவை. அத்தகைய நூல்களிலும் கூட உன்னுடைய துதி முழுமையாக கூறப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட நிலையில் உன்னுடைய குணங்களைக் கணக்கிடும் ஆர்வக்கோளாறுடன் அடியேனும் உன்னைத் துதிக்கத் தொடங்கி அதில் ஈடுபாடு உடையவனாக இருக்கிறேனே. இது தகுமா? (என்று சிலர் நினைக்கலாம்). “இது தகும்” என்றே நான் கருதுகிறேன். ஏன்?

கடலை அளவிட்டுக் காட்ட இயலாது. ஆனாலும் ஒரு சிறு குழந்தை இரு கைகளையும் தன்னால் இயன்ற வரை அகலவிரித்துக் காட்டி “கடல் இவ்வளவு அகலம்” என்று கூறுவது உண்டல்லவா? அதுபோலவே இதுவும்.

(“ரு” என்கிற ஏழாம் எழுத்தில் இந்த சுலோகம் தொடங்கியுள்ளதைக் கண்டு மகிழவும்).

எட்டாவது சுலோகம்

पाता पातालभूम्यम्बरतलनिलयावासजायाससारात्
यातायातानुपूर्व्याद्विगतजननीगर्भविभ्रान्तियोगात् ।
वेद्यावेद्यावमर्शास्खलितगतियतीशानराज्या सभाज्यः
शान्ताशान्तां समृद्धिं वितरतु स मम व्याजवाजीविराजी ॥८॥

8. பாதா பாதாலபூம்யம்பரதலநிலயாவாஸஜாயாஸஸாராத்
யாதாயாதானுபூர்வ்யாத்விகதஜனனி கர்ப்பவிப்ராந்தியோகாத் |
வேத்யாவேத்யாவமர்ஸாஸ்கலிதகதியதீஸானராஜ்யா ஸபாஜ்ய:
ஸாந்தாஸாந்தாம் ஸம்ருத்திம் வீதரது ஸ மம வ்யாஜ வஜீவிராஜீ ||

பக்தனான பிரமனிடமிருந்து வேதங்களை மதுகைடபர்கள் பறித்துக் கொண்டு போனபோது, பிரமனுக்கு வேதங்களை மீட்டுத்தர வேண்டும் என்ற சாக்கில் குதிரை முகம் ஏற்று கொண்டு பொலிகின்றவன் குதிரை முகத்து எம்பெருமான். இவன் நமக்குச் செழிப்பான நிலையை அருளிட வேண்டும். அனைத்து (தவறான) ஆசைகளின் எல்லையைக் கடந்த அமைதியுடன் இருக்கும் நிறைவாக அந்த செழிப்பு இருக்க வேண்டும். அது எப்பொழுது கிட்டும்? அவன் நமக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும்போது. எதிலிருந்து பாதுக்காப்பு அளிக்க வேண்டும்? பாதாளம், பூமி, வானம் இப்படிப் பல இடங்களில் பல பிறவிகளை எடுத்ததால் உண்டான ஆயாஸத்தினுடன் மீண்டும் தொடர்ந்து ஒரு தாயின் வயிற்றில் கர்ப்பத்தில் விழும் அலைச்சலில்

இருந்து நம்மைப் பாதுகாத்தருளும் போது! அந்தக் குதிரை முகன் எத்தகையவன் தெரியுமா? கலைமகளால் வணங்கப்படுபவன். (கலைமகட்கு “வேதி” என்று ஒரு பெயர்). வேதி என்ற பெயருடைய கலைமகளாலும், அறியப்பட வேண்டிய தத்வங்களைப் ஆராயும்பொழுது சறுக்காத அறிவு நிறைந்த துறவிகளின் அரசர்களான பரகாலமட ஜீயர்களின் பரம்பரையாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன்; அல்லது அறிவில் கொள்ளக்கூடியவை, தள்ளக்கூடியவை என்று தத்துவங்களை ஆராய்கையில் சறுக்காத அறிவு நிறைந்த துறவிகளின் தலைவர்களான பரகாலமட ஜீயர்களின் பரம்பரையால் ஆராதிக்கப்படுபவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அல்லது வேதி என்ற பெயருடையவள் கலைமகள். அவளாலும் அறியப்பட வேண்டிய தத்வங்களை ஆராய்கையில் பிழை செய்யாதவர்களான எம்பெருமானாருடைய சிஷ்ய வர்க்கங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுபவன் என்றுகூடப் பொருள்கொள்ளலாம்.

ப்ரணவத்தோடு சேர்த்துக் கணக்கிடும் பொழுது மந்திரத்தின் எட்டாவது எழுத்தாக இருக்கும். “பா” என்னும் எழுத்தில் தொடங்கும் சுலோகம் இது.

ஒன்பதாவது சுலோகம்

यस्मिन् विज्ञानवार्धावधिजगति पुरो जृम्भमाणेऽष्टमूर्तेः
मूर्तिः सा दक्षिणाख्या त्रिदशपरिषदा बिन्दुरालक्ष्यदक्षा ।
वाणी सा पद्मसद्मप्रियतमगृहिणी काऽप्यभाणीह वेणी
पाराशर्यप्रधानोऽप्यगणि मुनिगणः पल्वलं पातु सोऽर्वा ॥९॥

9. யஸ்மிந் விஞ்ஞானவார்தாவதிஜகதி புரோ ஜ்ரூம்பமானேஸ்ட்ஷட மூர்த்தே:
மூர்த்திஸ்ஸா தக்ஷிணாக்யா த்ரிதஸபரிஷதா நிந்தராலக்ஷ்யதக்ஷா |
வாணீ ஸா பத்மஸத்மப்ரியதமக்ருஹிணீ காஸ்ப்யபாணீஹ வேணீ
பாராஸர்யப்ரதானோஸ்ப்யகணி முனிகண: பல்வலம் பாது ஸோஸர்வா ||

பரிமுகக் கடவுள் ஓர் அறிவுக்கடல். அந்தக் கடல் உலகில் தேவர்களின் குழுவுக்கு முன்னர் பொங்கிப் பொலியும் பொழுது அவர்கள் சில உண்மையினை உணர்ந்தார்கள். அறிவுடையோர்க்கு உதாரணமாகக் கூறப்படுவது சிவபெருமானுடைய “தக்ஷிணாமூர்த்தி” என்னும் வடிவம். அந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி (முனிவர்கட்கு ஆலமரத்தடியில்) ஞானம் தரும் மூர்த்தி. அந்த மூர்த்தியே பரிமுகக் கடவுளாம் அறிவுக்கடலின் ஒரு திவலை என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

தாமரை மலரில் குடியிருக்கும் பிரம்மாவின் மனைவி அக்கடலின் முன்னர் ஒரு சிறிய வாய்க்கால் வெள்ளம்.

வ்யாஸர் முதலிய முனிகளின் குழு ஒரு சிறிய குட்டை என்றும் அவர்கள் கணக்கிட்டனர். அத்தகைய பெருமை பெற்ற குதிரை முகக்கடவுள் நம்மைக் காத்தருள வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “தக்ஷிணயரம்யா” என்று தொடங்கும் ஹயக்ரீவஸ்தோத்தரத்தின் சுலோகத்திற்கு விளக்கமாக இருப்பதைக் காண்க.

இது ப்ரணவத்தையும் இணைத்து மந்த்ரத்தின் எழுத்துக்களைக் கணக்கிட்டால் ஒன்பதாவதாக வரும் “ய” என்னும் எழுத்திலே தொடங்குகிறது.

பத்தாம் சுலோகம்

वेदोद्धारोद्यतं तत्प्रदिशतु मिथुनं शर्म शर्वादिमानां
सेवाहेवाकभूमोद्यदहमहमिकाकुञ्चनद्वेषिमूर्ध्नाम् ।
शीर्षेष्वाभान्ति यस्य द्विगुणमणिलताभावभाजः कटाक्षाः
कल्योत्फुल्लाम्बुजातप्रमदभरनिराकारनिस्तन्द्रदृष्टेः ॥१०॥

10. வேதோத்தாரோத்யதம் தத்ப்ரதிஸது மிதுனம் ஸர்ம ஸர்வாதிமானாம் |
ஸேவாஹேவாகபூமோத்யதஹமஹமிகாகுஞ்சநத்வேஷிமூர்த்தனாம் |
ஸீர்ஷேஷ்வாபாந்தி யஸ்ய த்விகுணமணிலதாபாவபாஜ: கடாக்ஷா:
கல்யோத்புல்லாம்புஜாதப்ரமதபநிராகாரநிஸ்தந்த்ர த்ருஷ்டே: ||

குதிரைமுகக் கடவுள், திருமுகள் ஆகிய அந்த மிதுனம் (ஜோடி) நமக்கு மங்களம் தரவேண்டும். அது எத்தகைய மிதுனம் தெரியுமா? வேதத்தை அசுரர்களிடமிருந்து மீட்டு வரும் பணியில் ஈடுபட்டது, சிவன் முதலிய தேவர்கள் இந்த தம்பதியை வழிபட அளவு கடந்த ஆசையுடன் வருகிறார்கள். “நான் முன்னர், நான் முன்னர்” என்று தலைகள் மோதிப் போட்டியுடன் வருகிறார்கள் அவர்கள். இதனைக் கண்டு அந்த தம்பதிகள் அவர்களை அன்புடன் கடாக்கிக்கின்றனர். அதனால் பிராட்டியின் கடாக்கடி. பெருமாளின் கடாக்கடி என்று இரு வடங்கள் ஆன ஒரு ரத்னக்கொடி அவர்களுடைய தலைகளை அலங்கரிக்கின்றது போல ஆகிறது. இப்படிப் கடாக்கடி செய்யும் தம்பதிகளின் திருக்கண்கள் காலைக் கதிரவனின் கதிர்வீச்சால் மலர்ந்த தாமரையின் அழகை வெல்வதில் ஒரு நாளுநம் பின்வாங்காத பீடு உடையவைகள். இப்படிப்பட்ட பெருமை உடைய இந்த தம்பதிகள் நமக்கு நலம் தரவேண்டும்.

“வே” என்பது மாலா மந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தையும் சேர்த்துக் கணக்கிடுகையில் பத்தாவது எழுத்தாக வருகிறது. அந்த எழுத்தில் இந்த சுலோகம் தொடங்கியுள்ளதை ரஸிக்கவும்.

பதினொன்றாம் சுலோகம்

दाक्ष्यं लक्ष्येत धातुः क्व नु खलु? जगतीजालनिर्माणलीला-
रम्भे संज्ञाविधावप्यथ च तदुचितानेकमूर्तिप्रक्लृप्तौ ।
तत्तत्कृत्यप्रपञ्चेष्वपि च दिविषदां दैत्यपाशाहतानां
आम्नायानां दयार्द्रो यदि हयवदनो नोद्धृतिं संविदध्यात् ॥११॥

11. தாக்ஷயம் லக்ஷயேத தாத: க்வ னு கலு? ஜததீஜாலநிர்மாணலீலா-
ரம்பே ஸஞ்ஞாவிதாவப்யத ச ததுசீதானேகமுர்த்திப்ரக்ஷுப்தெள |
தத்ததக்ருத்யப்ரபஞ்சேஷ்வபி ச திவிஷதாம் தைத்யபாலாஹ்ருதானாம்
ஆம்நாயானாம் தயார்த்ரோ யதி ஹயவதனோ நோத்த்ருதிம் ஸம்விதத்யாத் ||

படைப்புக் கடவுள் ஆன ப்ரம்மா உலகை எல்லாம் படைத்திடும் பணியை விளையாட்டாகச் செய்யத் தொடங்கிடும் பொழுது பலபல பெயர்களைக் கொடுத்து அதற்குரிய பல வடிவங்களையும் அமைக்கிறாரே! அதைச் செய்ய அவருக்குத் துணை செய்யும் கையேடு எது? வேதங்கள் தானே!

மற்றும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அவரவர்களுடைய செயலைச் செய்யத் தேவையான கையேடு எது? வேதங்கள் தானே?

இந்த வேதங்களை மிகமட்டமான ஓர் அசுர ஜோடி - மதுகைடப ஜோடி - அபஹரித்துப்போன பொழுது கருணை கொண்டு குதிரைமுகக் கடவுள் அவ்வேதங்களை மீட்டு வந்து அளித்தருளினான்.

அவன் அப்படி அருள் செய்யவில்லை என்றால் பிரம்மா தான் படைப்பு பணியைச் செய்ய முடியுமா? தேவர்கள் தான் தங்கள் பணிகளைத் தொடரமுடியுமா?

இப்படிப்பட்டதல்லவா இவ்ளி (குதிரை) முகக்கடவுளின் பெருமை!

இந்த சுலோகம் “மந்தோ஽பவிஷ்யத்” என்று தொடங்கும் ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்திரத்தின் விளக்கம் ஆக அமைந்துள்ளதைக் காண்க.

இந்த சுலோகம் முன்னர் விளக்கியபடி மந்த்ரத்தின் பதினொன்றாம் எழுத்தான “தா” என்னும் எழுத்தில் தொடங்கப்பட்டுள்ள அழகைப் பாருங்கள்!

பன்னிரண்டாம் சுலோகம்

हस्तालम्बाय भूयात् स मम पथि सतां स्रस्तवृत्तस्य नित्यं
न्यस्ताशेषागमाब्धेरधिकमपि समं वस्तुनी यस्य न स्तः ।
शस्तामस्तोकधीसंस्तुतिमपि जनयन् यो नयन्मोहमस्तं
न्यस्तं यस्सव्यहस्ते कलयति च मुदा पुस्तकं मस्तकेऽर्वा ॥१२॥

12. ஹஸ்தாலம்பாய பூயாத் ஸ மம பதி ஸதாம் ஸ்ரஸ்தவ்ருத்தஸ்ய நித்யம்
ந்யஸ்தாஸேஷாகமாப்தேரதிகமபி ஸமம் வஸ்துநி யஸ்ய ந ஸ்த: |
ஸஸ்தாமஸ்தோகதீஸம்ஸ்துதிமபி ஜனயந் யோ நயந்மோஹமஸ்தம்
ந்யஸ்தம் யஸ்ஸவ்யஹஸ்தே கலயதி ச முதா புஸ்தகம் மஸ்தகே஽ர்வா||

குதிரை முகப்பெருமான் தன்னுடைய நாலு கைகளில் இடது கீழ்க் கரத்தில் ஒரு புத்தகத்தினை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். இதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏந்துகிறான். புகழ்பெறக்கூடிய பரந்த அறிவு கொண்டு துதிகளைப் படைக்கும் திறமையை (நமக்கு) அளித்துக் கொண்டு இருக்கிறான். அறியாமையை அழித்து இத்திறமையைத் தருகிறான். வேதங்களை மீட்டு வைத்த இவனுக்கு இணையானதும், இவனை விஞ்சுவதுமான ஒரு சக்தி கிடையாது. இவன் தான் எனக்குக் கைத்தாங்கலாக வரவேண்டும். நானோ நல்லோர் வழியில் பயணம் செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் ஒழுக்கம் அற்றவனாகையால் அதில் நடைபயில இயலாதவனாய்த் தவிக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு எப்பொழுதும் அந்த நெறிகளிலேயே இவன் நடத்திச் செல்ல வேண்டும்.

“ஹ” என்பது முன் சுலோகங்களில் பொழிப்புரையில் விளக்கியபடி மந்த்ரத்தின் 12-ஆம் எழுத்து. அதில் பன்னிரண்டாம் சுலோகம் தொடங்கப்பட்டுள்ள அழகைச் சுவைத்திட வேண்டும். இந்த சுலோகத்தில் “ஸ்” என்னும் எழுத்து “15” முறை வருகிறது. இதனால் சுலோகத்தைப் பாராயணம் செய்பவர், கேட்பவர் ஆகிய இருவருக்கும் உள்ளத்தில் ஓர் நிறைவு வருவதையும் உணரலாம்.

रत्नं यत्प्रत्नवाचां निरुपमसुषमाकान्तसीमन्तिनीनां
सीमन्ते नित्यलाल्यं हृदयसरसिजेऽजस्रधार्यं बुधानाम् ।
दुग्धोदन्वत्तनूजाकरजलजयुगीलालनोद्यन्मृजातो
नित्यं नूत्नं हयास्यं मम कलयतु तन्निस्सपत्नं प्रयत्नम् ॥१३॥

13. ரத்னம் யத்ப்ரத்நவாசாம் நிருபமஸுஷமாகாந்தஸீமந்தீநீனாம்
ஸீமந்தே ந்த்யலால்யம் ஹ்ருதயஸரஸிஜேSஜஸ்ரதார்யம் புதானாம் ।
துக்தோதன்வத்தனுஜாகரஜலஜயுகீலாலனோத்யநம்ருஜாதோ
ந்த்யம் நரத்னம் ஹயாஸ்யம் மம கலயது தந்நிஸ்ஸபத்னம் ப்ரயத்னம் ॥

குதிரை முகக்கடவுள் ஒரு ஒப்பற்ற ரத்னம், ஈடு இணையற்ற
வடிவழகு பெற்ற பெண்களைப் போல மக்களைக் கவரும் வேதங்கள்
என்கிற தொன்மையான சொற்களின் முடிகளான உபநிஷத்தில்
இடையறாது கொஞ்சிச் சூட்டப்படும் ரத்னம் இது.

அறிஞர்கள் தங்களுடைய இதயத்தாமரைகளில் ஒரு பொழுதும்
இடைவீடின்றி இந்த ரத்னத்தை இருத்தி வைத்துக் கொள்கிறார்கள்
(சூரியானம் செய்கின்றார்கள்).

தீருப்பாற்கடலில் தோன்றிய அலைமகளாம் தீருமகள்
தன்னுடைய “கைகள்” என்னும் தாமரைகளைக் கொண்டு வருடி
விடுவதால் இந்த ரத்னம் எப்பொழுதும் தூசு படியாது புதியது ஆகவே
இருக்கிறது.

இந்த “ரத்னம்” அடியேனுக்குத் தடங்கலைக் கண்டு தளராத -
தடங்கலையே பொருட்படுத்தாத - எனவே தடங்கலே அற்ற -
முயற்சிகளைச் செய்யும் நிலையை அருளிட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் இதுவரை காட்டிய விளக்கப்படி மந்தரத்தின்
பதிமூன்றாம் எழுத்தான “ர” வில் தொடங்குவதைக் கண்டு மகிழவும்.

णत्वं यद्भिन्नवृत्तावघटितमुपलभ्योद्यमाद्द्राग्विरेमुः
ते ते नारायणाख्यामितरविबुधसाधारणीं कर्तुकामाः ।
यस्मिंस्तद्योगरूढ्योर्गुणमणिजलधौ पुष्कलं वर्तनं स्यात्
देवो माया धवोऽसौ धयतु हृदि रुजां सैन्धवो बान्धवो नः ॥१४॥

14. ணத்வம் யத்பின்னவிருத்தாவகடிதம் உபலப்யோத்ய மாத்ராத்த்ரக்விரேமு:
தே தே நாராயணாக்யாம் இதரவிபுதஸாதாரணீம் கர்த்துகாமா: ।
யஸ்மிம்ஸ்தத்யோக ரூட்யோர் குணமணிஜலிதள புஷ்கலம் வர்தனம் ஸ்யாத்
தேவோ மாயா தவோSஸௌ தயது ஹ்ருதி ருஜாம் ஸைந்தவோ
பாந்தவோ ந: ॥

“உன் தன்னோடு உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது”
என்றாள் ஆண்டாள். அப்படி ஒழிக்க இயலாத உறவுடைய நம் ஒரு
நல் “சுற்றம்” ஆனவன் ஹயகர்வன்.

இந்த அடிப்படையாலும் அவன் நாராயணன் என்று
வழங்கப்படுகிறான். நமக்கு நாரங்கள் என்று பெயர். “அயனம்”
என்றால் இருப்பிடம் என்று பொருள். நாரங்கள் ஆகிய நமக்கு
இருப்பிடமாய் நம்மைத் தாங்குபவன் பெருமான். இந்த அடிப்படையில்
நாரங்களின் அயனமானவன் “நாராயணன்” என்று காரணப் பெயர்
ஒன்று அவனுக்கு வரவேண்டும். இந்தப் பெயர் அவனையே
குறிப்பிடும் இடுகுறிப்பெயராகிவிடும் பொழுது “நாராயணன்” என்று
வடிவம் பெற்றுவிடும்.

இவ்வாறு இலக்கணத்தில் வரையறை செய்துள்ளார் பாணினி
மஹர்ஷி.

அதாவது: இரண்டு சொற்கள் இணைந்து ஒரு கூட்டுச் சொல்லாகி
அந்தக் கூட்டுச் சொல் ஒருவனுடைய காரணப் பெயராகி மற்றும்

அவனை மட்டுமே குறிக்கும் இடு குறிப் பெயராகவும் ஆகும்பொழுது, அந்த இரண்டு சொற்களில் முதல் சொல்லில் “ர” என்ற எழுத்து இருப்பின், இரண்டாவது சொல்லில் “ன” என்று இரண்டு சுழி “ன” இருப்பின், அப்பொழுது இரண்டு சொல்லும் இணைந்து உருவாகும் கூட்டுச் சொல்லில் “ன” என்ற எழுத்து “ண” என்று மூன்று சுழி வடிவம் பெற்றிடும் என்று வடமொழி இலக்கண மரபு.

“நார” என்ற சொல்லும் “அயன” என்ற சொல்லும் இணைந்து கூட்டுச் சொல்லாகி எம்பெருமானுக்குக் காரணப் பெயராகிறது. அதுவே அவனுக்கு மட்டுமே உரிய இடு குறிப்பெயராகவும் ஆகிறது அல்லவா! அப்பொழுது மேலே விளக்கிய இலக்கண மரபின்படி “நாராயனன்” என்பது “நாராயணன்” என்ற வடிவம் பெறுகிறது.

இப்படி இரண்டு சுழி “ன” மூன்று சுழி “ண” ஆகும் இலக்கண நெறி “ணத்வம்” எனப்படும்.

வேதத்தில் “சிவனே” பரதெய்வம் என்று சில இடங்களில் ஓதப்பட்டுள்ளது. இது “சிவன்” என்ற பெயரை உடைய தங்கள் தெய்வத்தினைக் குறிப்பதாகச் சிலர் கருதினர். “சம்பு” என்று சொல்லைக் காட்டி “சம்புவே பரதெய்வம்” என்று வேதம் கூறுவதையும் “சம்பு” என்ற பெயரால் தாங்கள் வழங்கும் தங்கள் தெய்வத்தையே கூறுவதாகச் சிலர் எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அதே வேதமே “நாராயண பரம்பரஹ்ம, தத்வம் நாராயண: பர:, நாராயணபரோ ஜ்யோதி: ஆத்மா நாராயண: பர:” என வாய்வெருவி நாராயணனே பரம்பரஹ்மம், நாராயணனே பரத்வம், நாராயணனே பரஞ்சோதி, நாராயணனே பரமாத்மா என்று அடுக்குகிறது.

“சிவனே பரதெய்வம், சம்புவே பரமாத்மா, நாராயணனே பரமாத்மா” என்று ஒரே வேதம் சொல்லும்பொழுது சிவனும் நாராயணனும் வெவ்வேறு தத்வமாக இருந்தால் முரண்பாடு வரும்

அல்லவா? எனவே “இருவரும் ஒருவரே” என்று கூறவேண்டும் எனச் சிலர் கருதினர்.

ஆனால் சிவன் வேறு நாராயணன் வேறு என்பது பல ப்ரமாணங்களால் தெளிவாகின்றது. அப்பொழுது இந்த முரண்பாடு எப்படிச் சரியாகும்?

வேதவித்துக்கள் சிவன் என்றால் மங்களம் என்று பொருள். இந்த அடிப்படையில் இது நாராயணனுக்குக் காரணப்பெயர் ஆகுவது என்று இதை விளக்கினார்கள்.

சைவர்கள் “ஏன் இதைத் திருப்பிச் சொல்லக்கூடாது? நாராயணன் ஆகிய ஜீவர்கட்கு அயனம் ஆக ஆதாரமாக இருப்பவன் என்ற காரணப்பெயர் எங்கள் சிவனுக்கும் பொருந்தும் என்ற எங்கள் கொள்கைப்படி நாராயணன் என்பது சிவனுடைய காரணப்பெயர் ஆகிலாமே, எனவே நாராயணன் என்ற காரணப் பெயரை உடைய சிவனே பரதெய்வம் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது?” என்று கூறினார்கள்.

நல்லது. அப்படி “நாராயண” என்ற சொல்லை நீங்கள் சிவனுக்குக் காரணப்பெயராகச் சொல்ல விரும்பினால் பாணினி காட்டியுள்ள இலக்கண மரபுப்படி “நாராயணன்” என்று தான் வேதம் ஓதிட வேண்டும். ஆனால் நாராயணன் என்றல்லவா அனைவரும் வேதத்தில் ஓதி வருகிறோம். இரண்டு சுழி “ன” மூன்று சுழி “ண” ஆகி உள்ளதே. இந்த “ணத்வம்” நாராயணன் என்பது காரணம் மற்றும் இடுகுறி அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகிறது என்பதைத் தெளிவாக்குகிறதே. இனி நாராயணன் என்ற சொல் விஷ்ணுவின் பெயர் என்று உலகில் வழக்கில் உள்ளது. அது காரணப்பெயராக மட்டும் இருந்தால் உங்கள் சிவனையும் குறிக்கலாம். ஆனால் அப்பொழுது “நாராயணன்” என்று தானே வேதம் ஓதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் “நாராயணன்” என்றல்லவா ஓதிவிட்டது. எனவே நாங்கள் காட்டிய வழியே வேதத்திற்கு ஒத்தவழி என்று வேதவித்துக்களான

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஆசார்யர்கள் விளக்கியருளினார்கள். இப்படி “ணத்வம்” என்பது இருப்பதால் தங்கள் வாதம் சரி வராது என்று வீரசைவர்கள் கை வாங்கினார்கள்.

காரணப் பெயரை “யோகம்” என்பர்: இடுகுறிப் பெயரை “ரூடம்” என்பர்: “காரணம்” மற்றும் “இடுகுறி” - என்ற இருவகைகளிலும் அமைந்த பெயரை “யோகரூடம்” என்பர். எம்பெருமானுக்கு “நாராயணன்” என்ற பெயர் யோகரூட முறையில் அமைந்திருப்பதை “ணத்வம்” நிலை நாட்டுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் பதினான்காம் சுலோகத்தை அமைத்தருளுகிறார் ஸ்வாமி.

“நாராயணன்” என்ற பெயரை மற்றைய தெய்வங்களுக்கும் பொதுவானது என்று சொல்ல முயற்சி செய்தவர்கள் “ணத்வம்” என்ற இலக்கண நெறி தங்களுக்கு பாதகமாக இருப்பதைப் பார்த்து அம்முயற்சியைக் கைவிட்டார்கள். அந்த “நாராயணன்” என்னும் திருநாமம் யோகமாகவும் ரூடமாகவும் குணக்கடலான குதிரை முகக்கடவுளிடமே நிறைவுடன் உள்ளது. அப்படிப்பட்ட அந்தப் பரிமுகன் ஆகிய தேவன் லக்ஷ்மீயின் கேள்வன். அவன் நம்முடைய சுற்றம் (உறவு). அவன் நம்முடைய இதயத்தில் உள்ள நோய்களை எல்லாம் உறிஞ்சிட வேண்டும் (“இதய நோய்களை எல்லாம் அழித்திட வேண்டும்” என்றபடி.)

முன்னரே விளக்கியபடி மந்த்ரத்தின் பதினான்காம் எழுத்தாக அமையும் “ண” என்னும் எழுத்தில் இந்த சுலோகம் தொடங்கியுள்ளது. வடமொழியில் “ண” என்ற எழுத்தில் தொடங்கும் சொற்கள் கிடையாது என்றே கூறியலாம். எனவே “ண” என்ற எழுத்தில் சுலோகம் தொடங்கிட வழி என்ன? என்று கவிஞரைத் தவிக்க விடாது ஹயக்ரீவன் அவருக்கு அருள் செய்துள்ளான் “ணத்வம்” என்ற மரபையும், அதனால் வேதரஹஸ்யம் நிலைநாட்டப்பட்டதையும் அவருக்கு

நினைப்பூட்டி இந்த சுலோகத்தை அமைத்திடும்படிச் செய்துள்ளான். இப்படி ஹயக்ரீவன் பக்தர்களின் நல்ல ஆசையை நிறைவேற்றத் தேவையானவற்றை அளித்துக் காப்பாற்றிடுவான் என்பதற்கு இந்த சுலோகம் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

பதினைந்தாம் சுலோகம்

कर्णावर्णोजराजन्मुकुलदलसमावर्ततोऽनर्वणो मे
प्रोर्णयास्तां ललाटे कुटिलविधिसमुत्कीर्णसङ्कीर्णवर्णान् ।
वर्ण्येते यावमुष्य त्रिभुवनवपुषो व्योमपातालरूपौ
पर्णैर्वाऽप्यर्णसा वा सततमपि रुचिं पूर्णयद्भिर्महद्भिः ॥ १५ ॥

15. கர்ணாவர்ணோஜராஜந்முகுலதலஸமாவர்வதோऽனர்வணோ மே
ப்ரோர்ணயாஸ்தாம் லலாடே குடிலவிதிஸமுத்கீர்ணஸங்கீர்ணவர்ணாந் |
வர்ண்யேதே யாவமுஷ்ய த்ரிபுவனவபுஷோ வ்யோமபாதாளரூபௌ
பர்ணைர்வாஸ்ப்யர்ணஸா வா ஸததமபி ருசிம் பூர்ணயத்பீர்மஹத்பி: ||

(நல்லோர்) யாராலும் வெறுக்கமுடியாத குதிரை முகக்கடவுளுடைய இரண்டு காதுகளும் தாமரை மொட்டுகள்போல உள்ளன. இலை மற்றும் நீர் இவைகளைக் கொண்டே “உண்ண வேண்டும்” என்ற விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டு தவம் செய்திடும் மஹான்கள் மூவுலகையும் வடிவாக உடைய விச்வரூபத்தில் குதிரைமுகன் திகழும் பொழுது, அவனுடைய ஒரு காதை வானமாகவும் மற்றொன்றைப் பாதாளமாகவும் வருணனை செய்கிறார்கள். அந்தக் காதுகள் (ஹயக்ரீவனை) நெருக்கத்தயங்கும் என்னளவும் நீண்டு என்னுடைய தலையில் கோணாலாக துரதிருஷ்டத்தினால் பிரமனால் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களை யெல்லாம் அழித்திடவேண்டும். என் தலையெழுத்து நல்லதாகவே இருக்கும்படிச் செய்திட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் முன்னரேயே விளக்கிய முறையில் “கர்” என்று மந்த்ரத்தின் பதினைந்தாம் எழுத்தினைத் தொடக்கத்திலே வைத்துக் கொண்டுள்ள மாண்பினை உணரவும்.

பதினாறாம் சுலோகம்

मण्डल्या मण्डनानां मणिगणघृणिभिर्घूर्णितद्योमणीनां
नीरन्ध्रं मण्डिताङ्गसितकररुचिरे पुण्डरीके निषण्णः ।
आम्नायानां शिखण्डैरवगतगरिमा खण्डिताखण्डलारिः
दण्डं पाषण्डषण्डे क्षिपतु स तरसा वाजितुण्डप्रकाण्डः ॥ १६ ॥

16. மண்டல்யா மண்டனானாம் மணிகணக்ருணிபிர்

கூர்ணிதத்யோமணீனாம்

நீரந்த்ரம் மண்டிதாங்கல்ஸிதகரருசிரே புண்டரீகே நிஷண்ணை: |

ஆம்னாயானாம் ஸிகண்டைரவகதகரிமா கண்டிதாக்கண்டலாரி:

தண்டம் பாஷண்டஷண்டே கூழிபத்ய ஸ தரஸா வாஜிததுண்டப்ரகாண்ட: ||

குதிரைமுகக் கடவுள் அணிகள் பல அணிந்துள்ளான். அந்த அணிகளின் மண்டலங்களில் இருந்து ஒளிரும் ரத்னங்கள் பலபல.

அவைகளுடைய கதிர்களினால் ப்ரம்மாண்டத்தில் உள்ள பலபல சூரியர்களின் ஒளிகள் குன்றிப் போகின்றன. சந்திரனைப் போன்று குளிர்ச்சி, கவர்ச்சி, வெண்மை - இவைகளால் நிறைந்த வெண்தாமரைப்பூவில் அவன் வீற்றிருக்கிறான். அவனுடைய பெருமைகளை நாம் உபநிடதங்கள் மூலம் உணர முடிகிறது. அசுரசக்திகளை அழிப்பவன் அவன். அந்தக் குதிரை முகன் பாஷண்டர்களின் கூட்டத்துக்கு உரிய தண்டனையை உடனேயே அளித்து உலகைக் காக்கவேண்டும். (வேஷம் போட்டு உலகை ஏமற்றுபவர்களைப் பாஷண்டர் என்று பொதுவாகக் கூறுவது உண்டு. வேதத்துக்குத் தவறான பொருள்களைக் கூறுபவர்களையும் பாஷாண்டர்கள் என்பதுண்டு).

இந்த சுலோகம் “மண்” என்ற பதினாறாம் எழுத்தில் தொடங்கியுள்ளது. “ம” என்பதுதானே பதினாறாம் எழுத்து? ஏன்

“மண்” என்கிறாய்? என்கிறீர்களா? அடுத்த சுலோகத்தின் கருத்துரையின் இறுதிவரைப் பொறுமையுடன் படியுங்கள்!

பதினேழாம் சுலோகம்

एकोऽग्रे लोकमात्रा सह महितविहृत्युन्मनास्तन्मुदे यो
नाभीपद्मे विधातुर्जनिमपि कलयन् यो नयत्यागमांस्तम् ।
(नाभीपद्मे विधाय द्रुहिणममुमथो यो नयत्यागमौघम् ।) (पा)
लोकाम्नायैकमूलाक्षररुचिरकलामातृका सा यदीया
सोऽसाविष्टं प्रकृष्टं घटयतु दितिजस्फोटको घोटको नः ॥ १७ ॥

17. ஏகோ஽க்ரே லோகமாத்ரா ஸஹமஹிதவிஹ்ருத்யந்மனாஸ்தந்முதே யோ
நாபீபத்மே விதாதுர்ஜனிமபி கலயந் யோ நயத்யாகமாம்ஸ்தம் |
லோகாம்நாயைகமூலாக்ஷரருசிரகலாமாத்ருகா ஸா யதீயா
ஸோஸாவிஷ்டம் ப்ரக்ருஷ்டம் கடயத்ய திதிஜஸ்போடகோ கோடகோ ந: ||

மதுகைடைபார்களை உடைத்துச் சிதறவைத்தவன் குதிரைமுகக் கடவுள். அவன் ஒப்பற்றவன். ஆதியில் திருமகளும் தானுமாக இனிது இருந்த பெருமான். ஸ்ருஷ்டி முதலிய லீலைகளை அவளுடைய மகிழ்ச்சிக்காகச் செய்ய எண்ணினான். அதற்காகத் தன்னுடைய கொப்பூழில் (நாபியில்) எழுவித்தான் ஓர் தாமரைப்பூவை. அதனில் இருந்து நான்முகன் பிறவி பெறும்படிச் செய்தான். அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தருளினான். உலக இலக்கியங்கள் மற்றும் வேதம் இவை அனைத்துக்கும் முதற்படிவம் அவன்தான்! இத்தகைய இந்த குதிரை முகத்தெம்பெருமான் நம்முடைய உயர்ந்த சீரிய விருப்பங்களை எல்லாம் நாம் பெற்றிடும் படிச்செய்தருள வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “ஏ” என்ற எழுத்தில் தொடங்குகிறது. முன் சுலோகம் “மண்” என்று தொடங்கியது. அங்குள்ள “ண்” என்னும் மெய்யெழுத்து இங்குள்ள “ஏ” வுடன் சேரும்பொழுதே “மணை” என்று

வரும் “ம” என்று மந்திரத்தின் பதினாறாம் எழுத்தும் “ணே” என்று பதினேழாம் எழுத்தும் இவ்வாறு கிடைத்து விடும்.

ஏன் இப்படி அமைத்தார் கவி? “ணே” என்ற எழுத்தில் தொடங்கும் சொற்கள் வடமொழியில் கிடையாது என்றே கூறலாம். ஆனால் அவர் செய்த ப்ரதிக்ஞைப்படி ஒவ்வொரு சுலோகத்தின் முதல் எழுத்துக்களை இணைத்தால் மந்திரம் வர வேண்டுமே! அதற்கேற்ப இப்படி நுட்பமான முறையை அவர் கையாளும் திறமையை அவருக்குப் பரிமுகப்பெருமான் அருளினான் என்பதையும் ரளித்து அவன் பெருமையை நாம் உணரவேண்டும். நமக்கும் இத்தகைய திறமைகள் கிட்ட இத்துதி உதவிடும் என்று நம்புங்கள். பாராயணம் செய்யுங்கள். பயன்களைப் பெறலாம்.

பதினெட்டாம் சுலோகம்

प्रण्यायेनाध्वराणां मनुमयतनुमाधाय विष्वग्विनिर्यत्-
ज्वालामालाजटालानलहुतहविषां सारमास्वाद्य चारुम् ।
गीर्वाणान्वारवाणान्नियमितकरणांस्तूर्णमाप्याय्य कामाः
कल्प्यन्ते याजमानाः कलयतु स मुदं कोऽप्यनर्वाऽऽननेऽर्वा ॥१८॥

18. ப்ரண்யாயேனாத்வராணாம் மனுமயதனுமாதாய விஷ்வக்விநிர்யத்-
ஜ்வாலாமாலாஜடாலானலஹுத ஹவிஷாம் சாரமாத்யுஸ்வாத்ய சாரும் ।
கீர்வாணாந் வாரவாணாந் நியமிதகரணாம்ஸ்தூர்ணமாப்யாய்ய காமா:
கல்ப்யந்தே யாஜமானா: கலயது ஸ முதம் கோஸ்ப்யனர்வா:SSநநேர்வா ॥

பரிமுகக்கடவுள் மந்திரங்களாலேயே ஆன வடிவத்தினை உடையவன். பல பக்கங்களிலும் ஜ்வாலைகள் ஆகிற பின்னல்கள் நிறைந்ததாய்க் கொழுந்து விட்டெடிகிற அக்னியில் அம்மந்திரங்களைக் கொண்டு நிறைவேற்றப்படும் யாகங்களை எல்லாம் அவனேதான் செய்கிறான். (அவனுடைய திருவருள் இன்றி யாகம் ஹோமம் முதலியவற்றை யாரும் செய்ய முடியாது. எனவே அவனே அவைகளைச் செய்விப்பவன்.) அந்த யாகங்களில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட

பொருள்களின் ஸாரத்தினை-இனிமை நிறைந்த ஸாரத்தினை- தேவர்கள் சுவைத்து மகிழ்ச்செய்கிறான். அந்த தேவர்கள் எல்லாம் அவனுக்குச் சட்டைகள் போன்றவர்கள் (அவனே அவர்கட்கு அந்தர்யாமி) அவர்கள் செய்ய வேண்டியவைகளை எல்லாம் அவனே நிர்ணயம் செய்துள்ளான். எனவே அந்த தேவர்கள் அவன் செய்துள்ள ஏற்பாட்டின் படியே யாகங்களைச் செய்பவர்கள் விரும்பிடும் பலன்களைத் தருகின்றனர். இப்படி எல்லோருக்கும் நலம் புரிந்திடும் நண்பன் ஹயக்ரீவன். அந்த ஹயக்ரீவன் ஆனந்தத்தினை அருளவேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “அக்னெள ஸமித்தார்சிஷி” என்று தொடங்கும் ஸ்ரீ ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரத்தின் 10-ம் சுலோகத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. “போக்தாரம் யக்ஞதபஸாம்” என்ற கீதாசுலோகத்தின் பொருளையும் காட்டுகிறது.

இதுவரை காட்டிய அடிப்படையில் ஹயக்ரீவ மந்திரத்தில் பதினெட்டாம் எழுத்தான “ப்ரண்” என்ற எழுத்தில் இந்த சுலோகம் தொடங்குகிறது. பத்தொன்பதாம் எழுத்து “ண” என்பது. “ண” வில் தொடங்கும் சொற்கள் வடமொழியில் இல்லை என்றே சொல்லலாம் என்று முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே “ப்ரண்” என்று இந்த சுலோகத்தைத் தொடங்கி அடுத்த சுலோகத்தை ‘அ’ என்று தொடங்குகிறார் கவிஞர். இதனால் “ப்ரண் + அ=ப்ரண்” என்ற அடிப்படையில் மந்திரத்தின் பதினெட்டாம் மற்றும் பத்தொன்பதாம் எழுத்துக்கள் இந்தத்துதியில் உள்ள பதினெட்டாம் மற்றும் பத்தொன்பதாம் சுலோகங்களின் முதலெழுத்துக்களை இணைப்பதால் கிடைத்துவிடுகிற அழகை ரளித்திட வேண்டும்.

பத்தொன்பதாம் சுலோகம்

अव्यादव्याहताथो धियमुपजनयन् अव्ययो व्याजवाजी
भव्याभव्याकृताद्याकृतिमतनुत यो नामरूपद्वयस्य ।
योऽन्तर्यन्तुं च मन्तुं व्युदसितुमदिशजन्तुजातस्य यो वा
कल्पान्तेऽल्पान्यलोकग्रसनसमुदितापीनतानन्दितुन्दः ॥१९॥

19. அவ்யாதவ்யாஹதார்த்தோ தியமுபஜநயந் அவ்யயோ வ்யாஜவாஜீ
பவ்யாபவ்யாக்ருதாத்யாக்ருதமதஹுத யோ நாமருபத்வயஸ்ய |
யோSந்தர்யந்தம் ச மந்தம் வ்யுதஸிதமதிஸஜ்ஜந்த ஜாதஸ்ய யோ வா
கல்பாந்தேSல்பான்யலோகக்ரஸஸமுதிதாயீனதாநந்திதந்த: ||

பரிமுகக்கடவுள் தடைபடாத அறிவை நல்கிடுபவன். என்றும்
மாறாதவன். உலகினில் பெயர், வடிவம்-இரண்டிலும் மங்களம்
அமங்களம் என்ற நிலை உண்டு. அதனை எல்லாம் அமைத்தவனும்
அந்தப் பரிமுகனே. அனைவரும் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்கவும்
தவறுகளை அகற்றிவிடவும் ஏற்றவகையில் நெறிகளை அருள் செய்தவன்
அவனே. மேலும் கல்பகாலத்தின் இறுதியில் இப்பெரிய உலகங்கள்
அனைத்தையும் விழுங்கி மகிழ்பவன். அதனால் பருத்திருக்கும்
தொந்தியுடன் திகழ்பவன். அவன் நம்மைக் காத்திட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் முன் சுலோகத்தின் முதல் எழுத்தின் இறுதிப்
பகுதியான “ண்” என்னும் மெய் எழுத்துடன் இணைந்து “ண்” என்னும்
பத்தொன்பதாம் எழுத்தின் வடிவம் கிடைக்கும்படி “அ” என்னும் எழுத்தில்
தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது சென்ற சுலோகத்தின் குறிப்பிலே
விளக்கப்பட்டது.

இருபதாம் சுலோகம்

ओदन्वन्मेखलान्ताद्वलिनिलययुतात् क्षमातलादा च लोकात्
नालीकावासवासादवहितमनसाऽपीक्षिते स्थास्नुजाते ।
यादृङ्नालक्षि कश्चित् सकृदपि नमतां साध्वसध्वंसदक्षः
भक्तानुक्रोशलक्ष्मा क्षपयतु मम हृत्क्षोभमक्षणा स वाजी ॥२०॥

20. ஒதந்வந்மேகலாந்தாத் பலிநிலயயுதாத் க்ஷமாதலாதா ச லோகாத்
' நாலீகாவாஸவாஸாதவஹிதமனஸாஸ்பீக்ஷிதே ஸ்தாஸ்னுஜாதே |
யாத்ருங்நாலக்ஷி கஸ்சித் ஸக்ருதபீ நமதாம் ஸாத்வஸத்வம்ஸதக்ஷ:
பக்தானுக்ரோஸலக்ஷமா க்ஷபயது மம ஹ்ருத்க்ஷோபமக்ஷணா ஸ வாஜீ||

பக்தர்கட்கு இரங்கி அருளும் தன்மையையே தன்னுடைய
சிறப்பான அடையாளம் ஆகக் கொண்டவன் ஹயக்ரீவப் பெருமான்.
பாதாளத்துடன் கூடிய பூலோகத்திலிருந்து தாமரையில் வளிக்கும்
ப்ரம்ஹ தேவனுடைய உலகம் வரை உள்ள அனைத்துப் பகுதிகளிலும்
ஒருமை நிறைந்த மனத்துடன் தேடிப்பார்த்தாலும் அவனைப்போல்
அடியவர்களின் அச்சத்தினை அகற்றிடும் வல்லமை பெற்ற ஒருவன்-
என்றாவது ஒரு முறையாவது அப்படிச் செய்யக்கூடிய ஒருவன்-
காணக்கிடைக்க மாட்டான். அத்தகைய ஹயக்ரீவப் பெருமான்
தன்னுடைய கடாக்ஷத்தினால் (திருவருட்பார்வையால்) என்னுடைய
மனக்கலக்கத்தை நீக்கிட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “ஓத்” என்று தொடங்குகிறது அதிலிருந்து ‘ஓத்’
என்பது கிடைக்கும். “வோத்” என்பது மந்தரத்தின் இருபதாம் எழுத்து.
அதன் ஒலிப் (Phonetic) போலி இது என்க.

இருபத்தொன்றாம் சுலோகம்

गीते दैतेयमोहं कलयितुमनसो यस्य हेषानुषक्ते
प्रख्यातोद्गीथभक्तिं श्रितवति जनिते रोदसीरोधके द्राक् ।
देवाः सम्भ्रान्तभावा दितिजकुलमलं व्याकुलं धूतगर्वा
गन्धर्वा मोहशेषं समजनि जगतीशेषमेषोऽवतान्नाम् ॥२१॥

21. கீதே தைதேயமோஹம் கலயிதமனஸோ யஸ்ய ஹேஷாநுஷக்தே
ப்ரக்ஷயாதோக்ஹபக்திம் ஸ்ரீதவதி ஜனீதே ரோதஸீரோதகே த்ராக் |
தேவாஸ் ஸம்ப்ராந்தபாவா திதிஜகுலமலம் வ்யாகுலம் தூதகர்வா
கந்தர்வா மோஹஸேஷம் ஸமஜனி ஜகதீஸேஷமேஷோSவதாந்நாம் ||

அசுரர்களை மயக்கமுறச் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணிப்
பரிமுகன் செய்யும் கனைப்பு உண்டு. அக்கனைப்பின் ஒலியுடன்
கூடியது உத்கீதம் என்று சொல்லப்படும் ஸாமம். அதன் அவயவங்கள்

“பக்தி” (பகுதிகள் பல ‘அவற்றில் இரு பக்தி (பகுதிகள்) இணைந்து வானையும் பூமியையும் ஆக்ரமிக்கும் கானம் உண்டாகும்போது தேவர்கள் பரபரப்படைவார்கள். அசுரர்கூட்டம் துயரத்தால் அலைக்கழிப்படையும். கந்தர்வர்கள் கர்வம் பறந்தோடும். மிஞ்சியவர்கள் மோஹம் அடைவார்கள். அத்தகைய ஹயக்ரீவப் பெருமான் அடியேனைக் காத்தருளிட வேண்டும்.

“கீ” என்கிற இருபத்தொன்றாம் எழுத்திலே தொடங்கப்பட்ட சுலோகம் இது.

இருபத்திரண்டாம் சுலோகம்

थं किं शब्दस्य मूर्ध्नि क्वचिदुदितमुपश्रुत्य यत्तत्पदादिषु
अप्येतद्योजयित्वा कटुरटनपटुस्वैरवाचोऽपि जन्तोः ।
सद्यः सिद्धयन्ति वाण्यो नमदमरशिरस्सद्य यत्पादपद्म-
ध्यानाद्राक्षसदृक्षाः कलितगुरुशिरःकम्पनाः पातु सोऽर्वा ॥२२॥

22.தம் கீம் ஸப்தஸ்ய மூர்த்தி க்வசிதுதிதமுபஸ்ருத்ய யத்தத்பதாதிஷு
அப்யேததத் யோஜயித்வா கடுரடனபடு ஸ்வைரவாசோஸி ஜந்தோ: |
ஸத்யஸ் ஸித்த்யந்தி வாண்யோ நமதமரஸிரஸ்ஸதம் யத்பாதபத்ம
த்யானாத்ராக்ஷாஸத்ருக்ஷா: கலிதகுருஸிர:கம்பனா: பாது ஸோர்வா ||

“தம்” என்று உள்ள எழுத்தை “கீம்” என்னும் சொல்லுடன் இணைத்தால் “கதம்” என்ற சொல் கிடைக்கும். “கதம்” என்ற சொல் “எப்படி?” என்ற பொருளை உடையது. வாதங்கள் நடக்கும் பொழுது இந்தச் சொல் அடிக்கடிப் பயன்படுத்தப்படும். இச்சொல் காதில் விழ்ந்து விட இதனைக் கண்டு “அது எப்படியோ இது அப்படி” என்ற பொருளில் யதம் ததம் என்ற சொற்களை உருவாக்கி வாதம் செய்ய முயற்சிக்கும் அறிவாளிகளும் உண்டு! அந்த சொற்கள் “யதா ததா” என்று வடிவம் பெறுமே ஒழிய “யதம் ததம்” என்று வடிவம் பெறா என்பதைக் கூட உணரமாட்டாத அவர்கள் காதுக்குப் பொறுக்கமுடியாத வகையில்

(கடுவாக) இலக்கணவரம்பை உடைத்தெறிந்திடுவார்கள். அத்தகைய அரைகுறைகள் கூட ஹயக்ரீவப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை த்யானம் செய்வார்கள் ஆகில் அடுத்த வினாடியே ப்ருஹஸ்பதி கூடத் தலையாட்டிப் பாராட்டுப்படி திராட்சையிலும் இனிய சுவையுடன் பேசும் திறனைப் பெற்றிடுவார்கள்.

ஹயக்ரீவப் பெருமானைப் பல அமரர்கள் பணிந்து கிடக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய முடியே அவன் இருப்பிடம் ஆகிறது. அத்தகைய ஹயக்ரீவன் (நம்மனைவரையும்) காத்தருளிட வேண்டும்.

முன்னரேயே விளக்கிய முறையில் மந்தரத்தின் இருபத்திரண்டாம் எழுத்தான “த” என்னும் எழுத்தில் தொடங்குகிறது இந்த சுலோகம்.

இருபத்துமூன்றாம் சுலோகம்

वक्तुं सूक्तं सुधाक्तं प्रतिकथकवचोवीचिवेगं च हतुं
कर्तुं काव्यं च भव्यं हितमपि पुरुषार्थं च तत्त्वं च वेत्तुम् ।
वाञ्छा चेन्मानसाञ्च स्फटिकमणिमयक्षमाधराभाधरीकृत्-
रोचिर्वीचीभिरारादखिलमपि जगत्प्लावयन्तं हयं तम् ॥२३॥

23.வக்தம் ஸூக்தம் ஸுதாத்தம் ப்ரதிகதகவசோ வீசிவேகம் ச ஹர்தம்
கர்தம் காவ்யம் ச பவ்யம் ஹிதமபி புருஷார்தம் ச தத்வம் ச வேத்தம் |
வாஞ்சா சேந்மானஸாஞ்ச ஸ்படிகமணிமயக்ஷமாதராபாதீக்ருத்-
ரோசிர்வீசிபிராராதகிலமபி ஜகத்ப்லாவயந்தம் ஹயம் தம் ||

மனமே! உனக்கு அமுதத்தில் நனைந்த அழகிய ஸூக்தங்களைச் சொல்லிடவேண்டும் என்று விருப்பமா? அல்லது வாதப்போரில் எதிர்வாதியின் வாத அலைகளின் வேகத்தை வென்றிடும் வகையில் வாதம் செய்திடவேண்டும் என்று ஆசையா? அல்லது மங்களமான காப்பியங்களை இயற்றிடவேண்டும் என்று ஆவலா? அல்லது

(ஆத்மாவுக்கு) தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம்-இவைகளை (எம்பெருமான், அவனை அடையும் வழி அவனை அடைந்து நாம் பெறும் பயன் ஆகியவைகளை) அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று ஆர்வமா? நீ என்ன செய்தால் இதெல்லாம் கிட்டும் தெரியுமா? ஸ்படிகக் கல்லால் ஆன மலையை வென்றிடும் வெள்ளையான திருமேனியின் ஒளியின் அலைகளால் சுற்றி உள்ள அனைத்தையும் வெண்மையாக்கும் வெள்ளைப் பரிமுகனைச் சரணமடைய வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் மந்த்ரத்தில் உள்ள “வ” என்கிற இருபத்திமூன்றாம் எழுத்தில் தொடங்குவதைக் காண்க.

இருபத்தி நான்காம் சுலோகம்

पुष्पान् हर्षं सुराणां जनिमयमयति स्मेति नो वक्तुमीशे
 प्रागेवासीत्प्रमत्तासुरगृह्निकरे यत्सुराणां प्रहर्षः ।
 श्रुत्याविर्भूतिहेतुः श्रवणसमुदयानन्तरेऽस्मिन्नुयुक्तः
 तस्मादस्मादनन्यान् ध्रुवमवितुमसावाविरासाश्वभासा ॥२४॥

24.புஷ்பாந் ஹர்ஷம் ஸுராணாம் ஜனிமயமயதி ஸ்மேதிநோ வக்துமீசே
 ப்ராகேவாஸீத் ப்ரமத்தாஸூர க்ருஹ்நிகரே யத்ஸுராணாம் ப்ரஹர்ஷ: |
 ஸ்ருத்யாவீர்பூதிஹேது: ஸ்ரவண ஸமுதயானந்தரேஸ்மிந் நயுக்த:
 தஸ்மாதஸ்மாதனந்யாந் த்ருவமவிதமஸாவிராஸாஸ்வபாஸா ||

மதுகைடபர்கள் வேதத்தினைக் கவர்ந்து சென்றார்கள். அதை மீட்டிட ஹயக்ரீவன் அவதரித்துள்ளார் என்ற செய்தி அசுரர்குடியிருப்பை எட்டியது. இவர் வேதத்தை மீட்டு தேவர்களை ஆனந்தம் அடையச் செய்ய வல்லரோ அல்லரோ என்று அசுரர்கள் ஆய்ந்தார்கள். இவரால் நம்மை வென்று வேதத்தினை மீட்க முடியாது என்று முடிவு செய்து

இறுமாந்திருந்தனர் அசுரர். ஆனால் ஹயக்ரீவப் பெருமான் அவதரித்தவாறே மதுகைடபர்களை அழித்து வேதத்தினை மீட்டு விட்டார். தேவர்கள் மிகப்பெரிய மகிழ்ச்சியை அடைந்தனர். ஹயக்ரீவப் பெருமான் ச்ரவணத்தில் ஆவிப்பவித்தார். ச்ரவணம் என்றால் காதால் கேட்பது என்று பொருள். அவ்வாறே ச்ருதி ஆகிற வேதமும் காதால் கேட்டே-ஆசார்யன் சொல்ல சிஷ்யன் காதால் கேட்டே ஓதப்படுவதால்-எழுதாமறை-கேள்வி ச்ருதி என்றெல்லாம் வழங்கப்படுகிறது. ச்ருதியின் மீட்புப் பணியை ச்ரவணத்தினில் உதயம் செய்த இவன் நிறைவேற்றுவதே பொருத்தம் அல்லவா? இந்த எம்பெருமான் இவனைத் தவிர வேறு கதி அற்ற நம்மைக் காத்தருளவே இப்படிக்குதிரை ஒளியுடன் கொண்டு தோன்றினான் என்றால் மிகையாகாது! இங்கு அச்வபாஸா என்ற சொல் மூலத்தில் உள்ளது. இதற்கு உடனடி ஒளியுடனும் என்றும் குதிரை ஒளியுடனும் என்றும் பொருள்.

“புஷ்” என்கிற இருபத்துநாலாம் எழுத்துடன் தொடங்குகிறது இந்த சுலோகம் “பு” போதாதா? “ஷ்” எதற்கு? அடுத்த சுலோகத்தைக் காண்க.

இருபத்தி ஐந்தாம் சுலோகம்

एष श्वेतोऽपि राजद्रजतगिरिवराकारधिकारकारी
 विद्युद्विद्योतिभासोद्यदरुणकिरणोन्निद्रपद्मं वहन्त्या ।
 कालिन्दीमन्दिरेन्दीवररुचिरुचिरापाङ्गधाराभिरारात्
 सिञ्चन्त्याऽङ्गानि देव्या सततकृतपरिष्वङ्गतोऽव्यात् तुरङ्गः ॥२५॥

25.ஏஷ ஸ்வேதோ஽பி ராஜத்ரஜதகிரிவராகாராதிகாரகாரீ
 வித்யுத்வித்யோதிபாஸோத்யதருணகிரணோந்நித்ரபத்மம் வஹந்த்யா |
 காலிந்தீமந்திரேந்தீவரருசிராபாங்கதாராபிராராத்
 ஸிஞ்சந்த்யாங்காணி தேவ்யா ஸததக்ருதபரிஷ்வங்கதோ஽வ்யாத் தரங்க: ||

இந்த ஹயவதனப் பெருமான் வெள்ளை நிறத்தனன். ஒளிவிடும் வெள்ளி மலையின் ஒளியைக் கூட மங்கச்செய்யும் வெள்ளை நிறத்தனன் தான். ஆனாலும் இவனுடைய மடியில் இலக்குமி வீற்றிருக்கிறாள் அல்லவா? அவள் மின்னலை வென்றிடும் பொன் நிறத்தவள். அவள் தன் கையில் அருணோதய வேளையில் மலர்ந்த செந்தாமரையை வைத்திருப்பவள். அவளுடைய விழிகள் மையிடாமலேயே கருத்தவை. அவள் கருந்தடங்கண்ணி. பண்பாட்டுக்காக அவள் மையும் இட்டுக் கொண்டு விட்டாள். மைத்தடங்கண்ணி ஆகிவிட்டாள். அவளுடைய கருவிழிகளில் இருந்து வரும் பார்வைகள் கருப்பான யமுனையில் மலர்ந்த கருநெய்தல் பூப்போலே உள்ளன. அந்த பார்வைகளால் அவள் அருகிருந்து குதிரைமுகப் பெருமானை நீராட்டுகிறாள். மற்றும் அவனை இடையறாது அரவணைத்துள்ளாள். எனவே வெள்ளிமலையையும் வெல்லும் வெண்மையில் சில மஞ்சள் கோடுகளும் கருநீலக் கோடுகளும் படிசின்றன! இத்தகைய குதிரை முகக்கடவுள் நம்மைப் பாதுகாத்திட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “ஏ” என்னும் உயிரெழுத்தில் தொடங்குகிறது. சென்ற சுலோகத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள “புஷ்” என்னும் தொடருடன் இந்த “ஏ” இணைந்தால் “புஷே” என்று ஆகும். அப்பொழுது மந்திரத்தில் உள்ள “பு” என்ற இருபத்திநான்காம் எழுத்தும் “ஷே” என்கிற இருபத்தி ஐந்தாம் எழுத்தும் கிடைத்திடும். “ண” என்னும் எழுத்தில் தொடங்கும் சொற்களைப் போல் மிக அரிதாக இல்லாத போதிலும் “ஷ” என்கிற எழுத்திலும் தொடங்கும் தோதான சொற்கள் அவ்வளவாக இல்லை என்பதால் கவிஞரான தர்க்க தீர்த்த ஸ்வாமி இப்படி ஒரு வழியை ஏற்று தான் செய்த ப்ரதிக்கொப்படி மந்திரத்தின் வடிவம் சுலோகங்களின் முதல் எழுத்துக்களை இணைத்தால் கிடைத்திடும்படிச் சுலோகங்களைப் படைக்கும் திறனை ஹயக்ரீவப் பெருமான் அவருக்கு அருளியிருக்கிறான்.

இருபத்தி ஆறாம் சுலோகம்

मञ्जीरं मञ्जुलं ते ह्यमुख! मम सञ्जीवनायास्तु शिञ्जा-
व्याजेनाम्नायवाचामनितरपरतां व्यञ्जयत्ववत्पदोर्धत् ।
लग्नं तद्धारणासु द्विगुणमुनिजनस्तोमहृत्पद्मनित्यो-
ल्लासायासादितात्मद्वयमिव सविधे जाग्रदर्कस्य बिम्बम् ॥२६॥

26.மஞ்ஜீரம் மஞ்ஜுலம் தே ஹயமுக! மம ஸஞ்ஜீவனாயாஸ்து ஸிஞ்ஜா
வ்யாஜேனாம்னாயவாசாமநிதர பரதாம் வ்யஞ்ஜயத்வத்வத்வதோர்யத் ।
லக்னம் தத்தாரணாஸுத்விகுணமுனிஜன ஸ்தோமஹ்ருத்வத்வதோர்யத்
லாஸாதிதாத்மத்வயமீவ ஸவிதே ஜாக்ரதர்க்ஸ்ய பிம்பம் ॥

ஹயக்ரீவப் பெருமானே! இனிய உன்னுடைய சதங்கைகள் எனக்கு உயிர்ப்பளிப்பவையாகவே இருக்க வேண்டும். உன்னுடைய சதங்கைகள் “கலகல” என இனிய ஒலியினை எழுப்புகின்றன அல்லவா? அவைகள் உன் திருவடிகளில் ஒட்டிக் கொண்டல்லவா “கலகல” ஒலி எழுப்பிவிடுகின்றன? அதனால் அவ்வொலிகள் வெறும் சதங்கை ஒலிகள் அல்ல. சதங்கைகளின் கலகல ஒலி என்னும் சாக்கினால், உன்னையே வேதங்கள் பேசுகின்றன என்னும் கருத்தையே மொழிகின்றன. உன்னுடைய திருவடிகளை த்யானம் செய்யும் முனிவர்களின் கூட்டங்கள் உண்டே. அவர்களுடைய இதயத்தாமரைகளை நாள்தோறும் இருமடங்கு அகலமாக மலர்த்திட வேண்டுமென்று ஆவல்கொண்டு, இரு வடிவங்களை ஏற்றுக்கொண்டு திருவடிகளின் மேல் சூரியனுடைய பிம்பம் படிந்திருப்பதுபோல் அந்த சதங்கைகள் விளங்குகின்றன.

ப்ரணவத்துடன் இம்மந்திரத்தை ஜபிக்கையில் மந்திரத்தின் இருபத்தாறாம் எழுத்து ஆக “ம” என்னும் எழுத்து வருகிறது. அந்த எழுத்து இந்த சுலோகத்தின் முதல் எழுத்தாக அமைந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழ்க.

இருபத்தியேழாம் சுலோகம்

हारिद्रं किन्नु सूत्रं श्रुतितिसुदतीकण्ठभूषार्थक्लृप्तं
स्त्रोतस्सारस्वतं वाङ्मयजननगिरेर्निस्सृतं वेति शङ्क्यम् ।
वक्त्रे वाहस्य वामप्रसृतितललसङ्घैमसत्पुस्तकान्तः
दीव्यत्सूत्रं पवित्रं मम कलयतु शं भानुभानोः सगोत्रम् ॥२७॥

27.ஹாரித்ரம் கின்னு ஸூத்ரம் சுருதிததிஸுததீகண்டபூஷார்த்தக்லூப்தம்
ஸ்ரோதஸ்ஸாரஸ்வதம் வாங்க்மயஜனனகிரேர்நிஸ்ஸூத்ரம் வேதி ஸங்க்யம் |
வக்த்ரே வாஹஸ்ய வாமப்ரஸூத்ரதலலஸத்தைமஸத்புஸ்தகான்த:
தீவ்யத்ஸூத்ரம் பவித்ரம் மம கலயது ஸம் பானுபானோஸ் ஸகோத்ரம்||

குதிரை முகப்பெருமானுடைய இடது கீழ்க்கை விரல்கள் நீட்டப்பட்ட நிலையில் இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட கைத்தலத்தில் பொன் போன்றதோர் புத்தகம் இருக்கிறது. அதில் சுவடிகளைக் கோர்க்கும் கயிறு உள்ளது. (மஞ்சள்) வெயிலின் பொற்கிரணங்களைப் போல ie, அதன் உடன்பிறப்புப் போலே இருக்கிறது அந்தப் பொற்கயிறு. வேதக் கூட்டங்களே ஒரு மங்கையாகவும் அவளுடைய கழுத்திலே கட்டுவதற்கு ஏற்ற அணியான மஞ்சள் படுத்திய திருமங்கல்யக்கயிறு தான் அப்பொற்கயிறோ என்று ஐயறும்படியாகவும் உள்ளது அப்பொற்கயிறு. இல்லை; இல்லை ஸரஸ்வதியின் வெள்ளமே மொழிகள் உண்டாகும் மலையிலிருந்து தோன்றி, நூல் பிடித்தாற்போல் ஓடுகிறதோ என்று ஐயம் வருகிறது. அத்தகைய சுவடிக்கயிறு அடியேனுக்கு நலத்தினை அருளிட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “ஹா” என்ற இருபத்தேழாம் எழுத்தில் தொடங்கப்பட்டுள்ளதை ரஸிக்கவும்.

இருபத்தெட்டாம் சுலோகம்

श्वभ्रैश्वभ्रेऽभियातान् दितितजनुषो भ्रामयित्वा विभिन्दन्
शीर्णाङ्गान् कीर्णकेशान् भृशमतिरभसं पातयन् निर्जराणाम् ।

स्वाराज्यं प्राज्ययन्यो मिहिर इव हिमज्याधरादुज्जिहानः
भाभात्यश्वास्यवामेतरकरविधृतश्चक्रराजस्स नोऽव्यात् ॥२८॥

28.ஸ்வப்ரேஷ்வப்ரேஸயாதாந் தித்தனுஜனுஷோ ப்ராமயித்வா விபிந்தத்
ஸீர்ணாங்காந் கீர்ணகேஸாந் ப்ருஸமதிரபஸம் பாதயந் நிர்ஜராணாம் |
ஸ்வாராஜ்யம் ப்ராஜ்யயந்யோ மிஹிர இவ ஹிமஜ்யாதராதுஜ்ஜிஹான:
பாபாத்யஸ்வாஸ்யவாமேதரகரவித்ருதஸ்சகரராஜஸ்ஸ நோஸ்வ்யாத் ||

போருக்கென்று எதிர்வந்த அசுரர்களை வானத்தில் உள்ள பள்ளங்களில் அலைக்கழித்து அவர்களை உடைக்கிறான் ஹயக்ரீவப் பெருமானுடைய வலது கையினில் விளங்கும் சக்ரராஜன். அசுரர்கள் தலைவிரித்துக் கொண்டு, உடைந்த கை, கால், முதலிய அவயவங்கள் சிதறிட மிகவும் விரைவில் வீழ்த்தப்படுகின்றனர். பனிமலையிலிருந்து புறப்படும் கதிரவனைப்போல அவ்வெள்ளைப் பரிமுகரின் தோளில் இருந்து சக்ரராஜன் புறப்படுகிறான். அமரர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதியை - ராஜ்யத்தினை - அசுரர்களை வீழ்த்திப் - பரப்பிடுகிறான் அவன். அவன் மிக மிகுந்த ஒளியுடன் திகழ்கிறான். அத்தகைய சக்ரராஜன் நம்மைக் காத்தருளிட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “ச்வ” என்ற இருபத்தெட்டாம் எழுத்தில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது காண்க.

இருபத்தொன்பதாம் சுலோகம்

शिष्याणां चित्तभूमौ प्रचुरतरतमःकण्टकानि व्यपोहा-
सिच्यात्यर्थं कटाक्षामृतरसविसरैश्शास्त्रबीजानि वसुम् ।
निर्निद्रो ज्ञानमुद्रारुचिरकरतले दक्षिणे योऽक्षमालां
विभ्रद्वात्यश्वक्त्रः स हरतु नितरामंहसां संहतिं मे ॥२९॥

29. ஸிஷ்யாணாம் சித்தபூமிள ப்ரகரதரதம:கண்டகாநி வ்யபோஹ்ய-

ஆஸிஷ்யாத்யர்தம் கடாஶுபாம்ருதரஸவிஸரையஸாஸ்த்ரபீஜாநி வப்தம் |
நிர்ந்தரோ ஞானமுத்ரானுசீரகரதலே தஶிணே யோஶஶுபமாலாம்
பிப்ரத்பாத்யஸ்வவக்த்ர: ஸ ஹரத ந்தராமம்ஹஸாம் ஸம்ஹதம் மே ||

ஹயக்ரீவப் பெருமானுடைய வலது கீழ்க்கரம் ஞானமுத்ரையுடன் இருக்கிறது. இதனால் இக்கரம் அழகுடன் விளங்குகிறது. அந்த முத்ரையுடன் கூடிய கையில் அக்ஷமாலையும் உள்ளது. ஜபமணிக் கொட்டைகளால் ஆன மாலையல்லவா அம்மாலை! ஞானமுத்ரையில் ஆட்காட்டி விரலும் கட்டைவிரலும் இணைந்து இலங்குகின்றன. ஆக இந்த பீஜங்களால் கொட்டைகளால்-விதைகளால் ஆன மாலை, இருவிரலால் தாங்கப்பட்டுத் தொங்குகிறது. இது ஹயக்ரீவப் பெருமான் ஏதோ விதை விதைப்பதைப் போல உள்ளது. ஆம். சீடர்களின் நெஞ்சாகிற நிலத்தில் படர்ந்த அறியாமையாகிற இருள் என்ற முட்டைகளை அகற்றி அந்நிலத்தைப் பண்படுத்துகிறான் பரிமுகனாம் உழவன். பிறகு அந்நிலத்தில் வர்ணனைக்கு அப்பாற்பட்ட தன்னுடைய கடாஶும் ஆகிற அமுதத்தைப் பாய்ச்சி இனி இங்கே சாஸ்த்ர அறிவு என்னும் பயிர் செழிப்பாக வளர்ந்திடும் என்று அங்கே அவைகட்கு விதையை விதைக்க விழைகிறான். விதை எடுப்பதற்கு விதை மாலையை வலது கரத்தில் வைத்துள்ளான். இருவிரல்களால் மண்ணில் புதைப்பதற்கேற்ற நிலையில் விதையை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஹயக்ரீவன் என்னும் இந்தப் பத்தி உழவன் உறக்கம் சோம்பல் அற்றவனாய்த் திகழ்கிறான். அந்த ஹயக்ரீவன் என்னுடைய பாபக்கூட்டங்களை அபஹரித்திட வேண்டும்.

“ஸி” என்னும் இருபத்தொன்பதாம் எழுத்தில் தொடங்கிவிடுகிறது இந்த ஶுலோகம்.

முப்பதாம் ஶுலோகம்

रम्यं स्याद्विम्बमिन्दोः शरदुदितरुचेरम्बरान्निर्यदेतत्
किं वा डिण्डीरखण्डं कलशजलनिधेः किं नु वा पुण्डरीकम् ।
वाग्ब्रह्मोद्दामलीलागृहमिति विबुधैरूह्यमानो हयास्ये-
नोपात्तः सव्यहस्ते मम भवतु शुभालम्बनं कम्बुराजः ॥३०॥

30.ரம்யம் ஸ்யாத்பீம்பமிந்தோ: ஶரதுதிருசேரம்பாந்நிர்யதேதத்
கீம் வா டிண்டீரகண்டம் கலஸஜலநிதே: கீம் நு வா புண்டரீகம் |
வாக்ப்ரம்மோத்தாமலீலாக்ருஹமிதி விபுதைஹ்யமானோ ஹயாஸ்யே-
நோபாத்த: ஸவ்யஹஸ்தே மம பவது ஶுபாலம்பனம் கம்புராஜ: ||

பரிமுகப்பெருமானுடைய இடது மேற்கரத்தில் சங்கராஜன் விளங்கிடுகிறான். பரிமுகன் சரத்கால மேகம்போல வெளுத்து இருக்கிறான். அவன் கையில் வெள்ளைச் சங்கு சரத்காலத்தில் வெண்மேகக் குவியலின் பின்னணியில் உதித்த சந்திரனோ? என்று எண்ணும்படி இருக்கிறது.

வெள்ளையான பாற்கடலின் நுரை திரண்டு இப்படித் தோன்றுகிறதோ? என்னும்படியும் உள்ளது.

கலைமகள் பிரம்ஹா இவர்கள் இருவரும் குடியிருந்து நன்கு லீலை செய்ய அழகியதோர் வெள்ளைத் தாமரைப்பூவோ என்றும் ஐயம் வரும்படி உள்ளது.

இப்படிப் புலவர்கள்-பலவிதமாக ஊகம் செய்யும்படி உள்ளது இச்சங்கம்.

இந்தப் பாஞ்சஜன்யச் சங்கு எனக்கு ஹயமுகனின் வடிவை த்யானம் பண்ணப் பிடித்துக்கொள்ளும் துணையாக ie, நல்லதோர் பிடியாக இருக்க வேண்டும்.

ப்ரணவத்துடன் இணைத்துக் கணக்கீடுகையில் மாலாமந்தரத்திற்கு முப்பதாம் எழுத்தாக “ர” என்னும் எழுத்து வரும். அதைக் கொண்டு தொடங்கப்பட்ட சுலோகம் இது என்பதை உணரவும்.

முப்பத்தொன்றாம் சுலோகம்

सेव्या शर्वादिसर्वत्रिदशपरिषदा शश्वदासाश्विनी श्रीः
अस्माकं या सपत्नी लसति बत शिरोऽस्याधिरूढेति सेष्यम् ।
जेतुं तां सन्ततोदित्वरवरमहसा भाति नक्षत्रमाला
देवस्कन्दे स्थितेयं सततमपि समाराधयन्तीव साऽव्यात् ॥३१॥

31. சேவ்யா ஸர்வாதிஸர்வத்ரிதஸ்பரிஷதா ஸஸ்வதாஸாஸ்வினீ ஸ்ரீ:
அஸ்மாகம் யா சபத்னீ லஸதி பத ஸிரோஸ்யாதிரூடேதி சேஸ்யம் |
ஜேதம் தாம் சந்ததோதித்வரவரமஹஸா பாதி நக்ஷத்ரமாலா
தேவஸ்கந்தே ஸ்திதேயம் சததமபி சமாராதயந்தீவ ஸாஸ்வ்யாத் ||

வேதத்தில நக்ஷத்ரங்களில் க்ருத்திகை முதல் நக்ஷத்ரம் ஆகப் படிக்கப்படுகிறது. அச்வினீ இருபத்தாறாம் நக்ஷத்ரம். பரணீ இருபத்தேழாம் நக்ஷத்ரம்.

ஆனால் இன்று உலக முழுவதும் வழக்கில் அச்வினியில் இருந்துதான் நக்ஷத்ரம் கணக்கிடப்படுகிறது. பரணீ இரண்டாவது, க்ருத்திகை மூன்றாவது என்று இடம் மாறிவிட்டது.

இருபத்தாறாம் இடத்தில் இருந்த அச்வினியின் பெருமை அதாவது ஆச்வினீ ஆகிற ஸ்ரீஎப்படி முதலிடம் பெற்றது?

அது ஹயக்ரீவப் பெருமானை வழிபட்டது போலும். அவன் அதை அருளுடன் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு விட்டான். அதனால் தான் அவன் தலையில் “ஆச்வினி” ஸ்ரீ உள்ளது.

அதாவது குதிரையின் அழகெல்லாம் நிறைந்த அந்தப் பெருந்திரு அவன் முகத்திலே உள்ளதே! ஆம் ஆச்வினீஸ்ரீ ie, குதிரைத் திருவைத் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டவன் ஆயிற்றே. இதனால் இந்த ஆச்வினீஸ்ரீயை சிவன் முதலிய அனைத்து தேவர்களுடைய குழுவும் பணிந்து வணங்கிடுகிறது. இதனால் அச்வினீயாம் நக்ஷத்ரம் முதலிடம் பெற்றுவிட்டது போலும்!

இதைப் பார்த்தன மற்றைய நக்ஷத்ரங்கள் அட! நம்மில் ஒன்றான இது நம்மையெல்லாம் விஞ்சி விட்டதே என்று வியந்தன.

ஹயக்ரீவப் பெருமானுக்கு அவன் விரும்பும்படிப் பணிகள் செய்தால் நாமும் இப்படிப் பெருமை பெறலாம் என்று உணர்ந்து அவன் விருப்பப்படி இயங்குகின்றன.

இப்படி நக்ஷத்ரங்கள் அவன் மாலையாக அவனைப் போற்றுகின்றன. ஹயக்ரீவப் பெருமானுடைய இந்த மாலை நம்மைக் காத்தருள வேணும்.

குறிப்பு: (பூராடம், மூலம், கேட்டை முதலிய நக்ஷத்ரங்களில் பிறந்த பெண்களின் திருமணத்தைப் பற்றிய கவலையை விடுங்கள். பெற்றோர்களே! இந்த சுலோகத்தை அனுஸந்தித்து குதிரைமுகனைப் பணியுங்கள். பெண்கள் நல்ல விதத்தில் மணவாழ்க்கையைப் பெறுவர். வேதாந்த தேசிகனைப் போன்று திகழ்ந்த திருக்குடந்தை தேசிகன் ஆதிவண்சடகோபன் போன்ற பிள்ளைகளைப் பெறுவார்கள். ஜயமில்லை.)

முப்பத்திரண்டாம் சுலோகம்

नन्तुः सन्त्रासहारी दधदपि हरितां शश्वदात्मन्यनूनां
यस्तां मूर्ध्न्येव नित्यं प्रकटयति हरेः पूरुषस्यापि सत्यम् ।
श्रौतीं मुख्येतरत्वावगतिमपि विशिष्टाद्वितीयत्वदृष्टिं
स्पष्टीकर्तुं जगत्यां स्फुटयतु स झटित्यस्मदिष्टं विशिष्टम् ॥३२॥

32. நந்தஸ் ஸந்த்ராஸஹாரீ தததபீ ஹரிதாம் ஸஸ்வதாத்மந்யஹநாம்
யஸ்தாம் முர்த்யேவ நித்யம் ப்ரகடயதி ஹரே: பூருஷஸ்யாபி ஸத்யம்! |
ஸ்ரெளதீம் முக்யேதரத்வாவகதிமபி விஸிஷ்டாத்விதீயத்வத்ருஷ்டிம்
ஸ்பஷ்டகர்தம் ஜகத்யாம் ஸ்படயது ஸ ஜடித்யஸம்மதிஷ்டம் விஸிஷ்டம் ||

ஹயக்ரீவன் ஹரி அல்லவா? “ஹரி” என்றால் நாராயணன் தானே! ஹரி என்ற பெயர் அவனுக்கு எப்படி வந்தது? அடிபணிபவர்களுடைய அச்சத்தையெல்லாம் அவன் அபஹரிப்பதால் தானே. இப்படி அவன் ஹரித்தன்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தாலும் தன்னுடைய தலையைக் குதிரையாக்கி கொண்டான். தலையின் கீழ் மனித உடலைக் கொண்டான். குதிரைக்கும் “ஹரி” என்று பெயர். ஆக ஹயக்ரீவப் பெருமான் தலையில் குதிரைத்தன்மை ie, ஹரித்தன்மை உள்ளது. அதன் கீழ் திருமேனியில் மனிதத் தன்மை உள்ளது. இதன்மூலம் ஹயக்ரீவன் “நமக்கு தலைமை வகிக்கும் ஆத்மா ஒன்று உண்டு. அது ஒன்றுதான் என்றால் அதுதான் தலையானது என்று உணர வேண்டும். அதைப்போல் அதன் கீழ் வேறு ஜீவாத்மாவும் உண்டு” என்று காட்டுகிறான்.

ஆக ஒன்றுதான் உண்டு என்பதற்கு தலையான தன்மையுடையது ஒன்றுதான் என்று பொருளே ஒழிய-அதாவது அது ஒப்பற்றது UNIQUE என்று பொருளே ஒழிய-மற்றெதுவும் இல்லை என்று பொருள் கிடையாது அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதும் இருக்கிறது என்றும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

இப்படிப் பொருள் கொண்டால்தான் “ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்” என்று வேதம் காட்டும் அத்வைதம் வேதம் உணர்த்தும் மற்றைய பொருள்களை - நாம் கண்ணாலும் காணும் மற்றைய பொருள்களை எல்லாம் இல்லை செய்யாது ப்ரத்யக்ஷத்துக்கு முரண்படாததாய் இருக்கும். விசேஷணமாய்ப் பல பொருள்கள் உள. ஆனால் அவைகளை விசேஷணமாய் உடைய விசிஷ்டம் ஒப்பற்ற ஒன்றுதான் என்னும் இந்த அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் எனப்படும். (எம்பெருமானார் நிலைநாட்டிய கொள்கை இது) மாறாக விசேஷம்

எதுவுமற்ற எந்தப் பண்புமற்ற ஒன்றே ஒன்றுதான் உண்டு என்றும் மற்றைய பொருள்கள் கற்பனை என்று வேதம் கூறுவதாக நிர்விசேஷ அத்வைதம் என்னும் அத்வைதத்தை ஏற்றால் பல முரண்பாடுகளைத் தவிர்க்கமுடியாது. அதனால் வேதத்தையே நாம் தவறாக உணரும் நிலை வரும். நரகம், சுவர்கம், விஷ்ணு, சிவன், வேதம், நீ, நான் எல்லாமே கற்பனை என்று வேதம் கூறுவதாக நாம் புரிந்து கொண்டால் கற்பனையான வேதத்தில் பொருளை எப்படி நாம் நம்புவது? என்று அடிப்படையே சிதறிப்போகும்.

எனவே விசிஷ்டாத்வைத ஞானம் உலகில் பரவினாலே ஒழிய வேதம் தெளிவாகாது. இந்த ஞானம் எங்கும் பரவி அனைவரும் வேதத்தை உள்ளவாறு உணர்ந்து நலம் பெறவேண்டும் என்பதே மஹர்ஷிகள், ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் மற்றும் அவர்கள் அடிச்சுவட்டிலே உள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும் அவா. அந்த அவாவினை ஹயக்ரீவன் நிறைவேற்றிட வேண்டும். அல்லது பொதுவில் நம்முடைய சிறந்த ஆசையையும் நிறைவேற்றிட வேண்டும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்த சுலோகம் மந்திரத்தின் முப்பத்திரண்டாம் எழுத்தான “ந” வில் தொடங்கியுள்ளது.

முப்பது மூன்றாம் சுலோகம்

मस्तेऽर्वन्! विस्तरैः किं? विहर मम मनोमन्दुरायाममन्दं
कल्पन्तेऽनुप्लवास्ते मम सततमिमे हीन्द्रियाश्वा दशाऽपि ।
किं चात्रानल्पकल्पावसरविसरदुच्चावचाकारमूर्ति-
स्फूर्तिस्फीतोरुकर्मप्रगुणतृणगणश्वर्णाय प्रणीतः ॥३३॥

33. மஸ்தேஸ்ர்வந்! விஸ்தரை: கிம்? விஹர மம மனோமந்தூராயாமமந்தம்
கல்பந்தேSநுபல்வாஸ்தே மம ஸததமீமே ஹிந்த்ரியாஸ்வா தஸாஸ்பி|
கிம் சாத்ரநல்பகல்பாவஸரவிஸரத்யுச்சாவசாகாரமுர்த்தி-
ஸ்பூர்த்திஸ்பீதோருகர்மப்ரகணத்ருணகணஸ்ச்வர்ணாய ப்ரணீத: ||

குதிரை முகனே! இதற்குமேல் இன்னும் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? நீ என்னுடைய மனமாகிய லாயத்திலே வாஸம் செய்திடுவாயாக. இங்கே உனக்குத் துணையாக-உன்னையே தொடர்ந்திட விரும்புகின்ற-மனத்தின் தொண்டர்களான பத்து குதிரைகள் உள்ளன. அவை யாவை? ஐந்து ஞானேந்தரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்தரியங்கள் (இவைகள் குதிரைகளாக கீதை முதலிய நூல்களிலும் உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன) இவைகள் உன்னையே தொடரவேண்டும். மேலும், இங்கே என்னிடம் உனக்கு உணவாகப் புல் மண்டியிருக்கிறது. எனவே நீ த்ருப்தியாக மேயலாம். அந்தப்புல்தான் யாது என்கிறாயா? பலபல பிறவிகளில் பலகோடி கல்பகாலங்களாக மிகமிக வலிமையுடன் புஷ்டியாக செழுமையுடன் உள்ள உயர்ரகப் புல்லாக என்னுடைய கர்மாக்கள் இங்கே மண்டியுள்ளன. அவைகளை நீ மேய்ந்து ஒழித்தருளிட வேண்டும்.

இந்த சுலோகம் “ம” என்கிற முப்பத்து மூன்றாம் எழுத்தில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது.

முப்பத்து நான்காம் சுலோகம்

वस्तूरीकर्तुमर्चाविधिषु समुचितं नान्यदस्येति जानन्
 कस्तूरीरङ्गनाथस्तवमिममुपदामादिमाश्वस्य धत्ते ।
 यस्तूनो योऽतिरिक्तस्सकलमपि च तं हृद्ययन्नर्थमस्मिन्
 स्वस्तूलीकारधीरां वितरतु पठतां वागधीशः स बुद्धिम् ॥३४॥

34.வஸ்தூரீகர்துமர்சாவிதிஷு ஸமுசிதம் நான்யதஸ்யேதி ஜானந்
 கஸ்தூரீரங்கநாதஸ்தவமிமமுபதாமாதிமாஸ்வஸ்ய தத்தே ।
 யஸ்தூனோ யோஸ்திரிஃக்த:ஸஸகலமபி ச தம் ஹ்ருத்யந்நந்தமஸ்மிந்
 ஸ்வஸ்தூலீகாரதீராம் விதரதய படதாம் வாகதீஸ: ஸ புத்திம் ॥

ஆதியாம் ஹயகர்வனுக்குப் பூசனை செய்யப்பயன்படுத்த இந்தச் சொல்மாலையைத் தவிர வேறு எந்தப் பொருளும் தன்னிடம் இல்லை என்று தேறி கஸ்தூரிரங்காசார்யஸ்வாமி இதனைப் பரிமுகப் பெருமானுக்குக் காணிக்கையாக ஆக்கினார். இதில் குறையோ நிறையோ இருக்கலாம். ஆனால் அவைகள் ஒன்றையும் கணிசியாது அனைத்தையும் நெஞ்சுக்கு இனியவையாகவே ஏற்பான் ஹயகர்வன். எனவே இதனைப் படிப்பவர்கட்கு சுவர்கலோக இன்பத்தைக் கூடத் தூசாக எண்ணிடக்கூடிய நல்ல புத்தியை அந்த ஹயகர்வப் பெருமான் அருளிடுவான். அதாவது இவைகளைப் போன்ற சில்லறை இன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாது ஒழிவில் காலமெல்லாம் அவனடியில் பணிவிடை செய்து நிறைவு பெறவேண்டும் என்கிற புத்தியைக் குதிரைமுகப் பெருமான் அருளிடுவான் என்று அழகான பலச்ருதியுடன் இத்துதி நிறைவேறுகிறது.

இவ்வாறாக தர்க்கதீர்த்தர், பண்டிதரத்னம் முதலிய பல விருதுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மஹாவித்வான் கஸ்தூரிரங்காசார்ய ஸ்வாமிகள் அருளிய **ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஹயவதன மந்தரமாலிகா ஸ்துதிக்குப்** புதுவை ராமகிருஷ்ணாபுரம் லக்ஷ்மீ ஹயகர்வப்பெருமாள் தம்முடைய ஸன்னிதி நிர்வாஹகர் ஆன ஸ்ரீமதுபயவே. **R.S.சாரி ஸ்வாமி, I.A.S.,(ஓய்வு)** அவர்கள் மூலம் தனக்கு இட்ட கட்டளையை ஏற்று ஸ்ரீமதுபயவே வில்லூர் நடாதூர், ஸ்ரீபாஷ்யஸிம்ஹாஸனாதிபதி மஹாவித்வான், ஆசுகவிஸார்வபௌம ஸ்ரீநிதிஸ்வாமியின் திருவடியும் மதலையுமான ப்ரவசனபூஷணம், தேசிகதர்சனகூடாமணி, சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லப சொற்கொண்டல் வித்வன்மணி **வில்லூர் நடாதூர் கருணாகராசார்ய ஸ்வாமி, B.E.,M.I.E.,M.A.(Sanskrit),** தமிழில் சுருக்கமாக மொழிபெயர்த்து, ஸ்ரீமதுபயவே கஸ்தூரிரங்காசார்யஸ்வாமியின் குலக்கொழுந்தான ஸ்ரீவெம்பார் ரங்கனாதாசார்ய ஸ்வாமிகள் விருப்பப்படி அதையும் அதற்கடுத்த இரண்டு பதிப்புக்களையும் பரிசோதித்து நான்காம் பதிப்பைத் தயார்செய்து நிறைவு பெற்றபடி.

“வாஜிமஸ்தக ஸ்ரீமனுத்த்ருத ஸ்வாதி மாரசஷ ச்லோகமாலிகாம் |
தர்க்கதீர்த்தஜாம் கும்பஜப்ரியாம் சாஸ்த்ரஸாஹிதீவல்லபோசகரோத் ||”

இதன் பொருள்:- ஸ்ரீஹயக்ரீவப் பெருமானுடைய மந்திரத்தில் உள்ள எழுத்துக்களை முதல் எழுத்தாக உடைய ச்லோகங்களால் ஆன இந்த மாலை ஸ்ரீதர்க்கதீர்த்த ஸ்வாமியிடமிருந்து தோன்றியது. அதனை அகஸ்த்யருடைய அன்புக்குரியதாக - (தமிழில் விளக்கியதால்) ஆக்கினான் சாஸ்த்ர ஸாஹிதீ வல்லபன் என்ற விருதுடைய கருணகரதாஸன்.

